

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

10

Στά δόντια του
Λιονταριού

Στή Ζούγκλα
των Ινδιών

Η ΖΟΥΓΚΛΑ είναι γεμάτη όμορφιά αυτό το πρωί. Οι ακτίνες του ήλιου περνούν μέσα από τα πυκνά καταπράσινα φυλλώματα των δέντρων σαν χρυσές σαίτες και τα πουλιά κεδαδούν εύθυμα.

Μιά μικρή συντροφιά από πιθήκους φлуαρεί με σιγανά γρυλλίσματα στην κορυφή ενός δέντρου και πιο ψηλά ένας άετος διαγράφει θαυματικούς κύκλους μέσα στο γαλάζιο του ουρανού.

Ποῦ και ποῦ ἀκούγεται μακριά το βέλασμα ενός ελαφιού και, πιο μακριά ακόμα, το σάλπισμα της προβοσκίδας ενός ελέφαντα,

“Ένα μεγάλο φίδι σέρνεται στις ρίζες ενός θάμνου. Ένα λιοντάρι, πεινασμένο γιατί έχει δυο μέρες να φάη, μουγγρίζει κάθε τόσο τρομακτικά κάνοντας τὰ ζωντανά της ζούγκλας να ζαρώνουν από το φόβο τους.

“Ένας μικρόσωμος λευκός άντρας, σχεδόν νάνος, περπατάει μόνος κάτω από κάτι πανύψηλα δέντρα. Το πρόσωπό του έχει κωμικά χαρακτηριστικά και είναι αδιάκοπα αποτυπωμένο σ' αυτά ένα χαζό χαμόγελο. “Η μύτη του είναι πολύ μεγάλη, πολύ γαμψή και πολύ άστεία.

Το όνομα του νάνου είναι Μπίλ Φάκτ, μά είναι πιο γνωστός ως Κοντοστούπης, εξαιτίας του αναστήματος του.

Καθώς περπατάει αργά, ο Κοντοστούπης φέρνει στο νοῦ

του τὰ συμβάντα τῶν τελευταίων ἐβδομαδών. Ξαναθυμάται τὸν τρομερὸ καὶ σατανικὸ Δόκτορα Χ (*) καὶ τὸν κίνδυνο ποὺ εἶχαν διατρέξει ὁ φίλος τοῦ Κοντοστούπη δημοσιογράφος Τζίμ Μπάρτον κι' ὁ γυιὸς του Ντάνυ!

Αὐτὴ τῇ στιγμή, ὁ Τζίμ, ὁ Ντάνυ κι' ἡ γυναῖκα τοῦ Τζίμ ἢ Ἐλσα βρίσκονται σὲ μιὰ μικρὴ κατασκήνωσι, ποὺ ἔχουν στήσει στὴ ζούγκλα, πενήντα μέτρα πιο πέρα.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Τζίμ κι' ὁ Κοντοστούπης ἔχουν ἔρθει οὔτε Ἰνδίες γιὰ νὰ ἐκπληρώσουν μιὰ παράξενη ἀποστολή: νὰ θροῦν καὶ νὰ ἐξοντώσουν τὸν Δόκτορα Χ, τὸν ἀπαγωγέα παιδιῶν καὶ δημιουργὸ γιγάντων, ποὺ εἶχε ξεφύγει μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ὑπεράνθρωπου στὴν Ἀμερικὴ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τρομακτικὴ πάλη ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ στοιχίσῃ ἀκριβὰ στὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ στὸ γυιὸ τοῦ τὸν Κεραυνό.

Ὁ Τζίμ Μπάρτον, ποὺ δὲν εἶναι ὄλλος ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο, τὸ μεγαλύτερο ἥρωα ὄλων τῶν ἐποχῶν, εἶναι ἀποφασισμένος νὰ ξαναθρῇ τὸν τρομερὸ Δόκτορα Χ γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ ἐγκληματικὰ σχέδιά του. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ διασχίζει μαζί μὲ τοὺς δικούς του τίς

Ἰνδίες ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, ζητώντας πληροφορίες ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς... (**)

(**) Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι καταπληκτικὰ δυνατός. Τὰ μπράτσα του, μωῶδη καὶ νευρώδη, μποροῦν νὰ τσακίσουν μέ γροθιᾶς ἀκόμα καὶ τὸ θώρακα ἐνὸς τάνκε! Ἡ ἀντοχὴ του εἶναι ἀπίστευτη. Τὸ σῶμα του εἶναι τόσο σκληρὸ καὶ συγχρόνως τόσο ἐλαστικό, ὥστε οὔτε τὰ πιο δυνατὰ χτυπήματα, οὔτε ἡ φωτιά, οὔτε οἱ σφαῖρες μποροῦν νὰ τοῦ κάνουν τίποτα! Ἡ πιο ἐκπληκτικὴ ὅμως ιδιότης τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι ὅτι μπορεῖ καὶ πεταεῖ στον ἀέρα σὰν ἀετός καὶ μὲ τρομακτικὴ γρηγοράδα!

Ἀν ὁ Ὑπεράνθρωπος ἦταν ἀπὸ τὴ Γῆ, τὰ καταπληκτικὰ αὐτὰ χαρίσματά του θὰ ἦσαν ὑπερφυσικά καὶ ἀπίθανα. Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι προέρχεται ἀπὸ ἄλλον κόσμο. Ἐχεῖ γεννηθῇ σ' ἓνα μακρινὸ πλανήτη ποὺ δὲν ὑπάρχει πιά. Στὸν πλανήτη ἐκεῖνο ζοῦσε ἄλλοτε μιὰ φυλὴ ἀνθρώπων, ποὺ ἦσαν ἐξαιρετικὰ προικισμένοι ἀπὸ τὴ φύσι, ἀκριβῶς ὅπως κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος. Μιὰ μέρα ὅμως, ὁ πλανήτης τους καὶ οἱ κάτοικοί του καταστράφηκαν ἀπὸ τὴν ἔκρηξι μιᾶς ὑπερατομικῆς βόμβας.

Ὁ μόνος ποὺ σώθηκε ἦταν ὁ Ὑπεράνθρωπος, μωρὸ τότε ἐνὸς ἔτους, ποὺ ὁ πατέρας του τὸν ἔβαλε μέσα σὲ μιὰ βολίδα καὶ τὴν ἐξαπόλυσε στὸ διάστημα, μιὰ δυὸ στιγμὲς πρὶν ἔκραγῃ ἡ ἀτομικὴ βόμβα καὶ καταστρέψῃ τὰ πάντα.

Ἡ βολίδα ἦρθε κι' ἔπεσε στὴ

(*) Διάβασε τὸ 9ο τεῦχος τοῦ «Ὑπεράνθρωπου» ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Κεραυνός, ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου».

‘Ο Κοντοστούπης περπατάει ανάμεσα στα δέντρα σιγοσφυρίζοντας ένα εϋθυμο τραγουδάκι. Είναι πολύ ευχαριστημένος. Ταξιδεύει με την οικογένεια του Τζίμ σαν περιηγητής, βλέπει καινούργιες χώρες και, για την ώρα, κανέναν κίνδυνο δεν τον έχει απειλήσει.

Ξαφνικά, ακούει κάπου κοντά του ένα «μού-ου-ου-ου!» και η καρδιά του χοροπηδάει από την τρομάρα. Το

Γή μας, και μάλιστα στην Καλιφόρνια της ‘Αμερικής. ‘Εκεί δυο χωρικοί περιμάζιψαν και μεγάλωσαν με τ’ όνομα Τζίμ Μπάρτον τόν Ή π ε ρ ά ν θ ρ ω π ο, χωρίς να ξέρουν πώς είχε πέσει από άλλον πλανήτη και χωρίς να υποψιάζονται τις υπερφυσικές ικανότητές του.

Όταν μεγάλωσε, ο Τζίμ Μπάρτον, που είχε γίνει στο μεταξύ δημοσιογράφος, αποφάσισε να βάλει τον εαυτό του και τη δύναμή του στη διάθεσι της ανθρωπότητας, κι’ έγινε ο μεγαλύτερος διώκτης του Ίγκλμηματος, που έχει γνωρίσει ποτέ ο κόσμος!

‘Ο Τζίμ Μπάρτον παντρεύτηκε αργότερα τη συνάδελφό του ‘Ελσα και απέκτησε ένα γιού, τόν Ντάνυ: ‘Ο Ντάνυ είναι ένα όμορφο αθλητικό παιδί δέκα χρονών κι’ έχει κληρονομήσει όλες τις υπερφυσικές ικανότητες του πατέρα του μά-σαν παιδί που είναι ακόμα-- έχει θέβαια λιγώτερη δύναμι και άντοχή από τόν ‘Υπεράνθρωπο. ‘Ο Ντάνυ είναι γνωστός σ’ όλη την ‘Αμερική ως Κεραυνός, ο Γυιός του ‘Υπεράνθρώπου...

πρόσωπό του συσπάται κωμικά από τόν φόβο και τὰ μέλη του τρέμουν.

— Χριστουλάκη μου!, τραυλίζει κάνοντας τόν σταυρό του. Σώσε τό... δούλο του Θεού Κοντοστούπη! Κάποιο λιοντάρι παραμονεύει έτοιμο νά ριχτή πάνω μου και νά με χάψη γιά... πρωινό μεζέ! Θεούλη μου, δέ θέλω νά γίνω... μεζές ενός λιονταριού! Θέλω νά ζήσω, Θεούλη μου, γιατί ή πατρίδα μου χρειάζεται τά... παλληκάρια σάν έμένα! ‘Αν πεθάνω έγώ, τί θά γίνη ή... ‘Αμερική;

Και γυρίζει γιά νά τόν θάλη στά πόδια. Μά, τήν ίδια στιγμή, ένα παιδί ξεπετάγεται πίσω από ένα θάμνο και στέκεται μπροστά του. Φορεϊ μια παράξενη κίτρινη έφαρμοστή στολή με κόκκινη ζώνη, κόκκινα μανικέτια και κόκκινες μπότες. Στους ώμους του κρέμεται μια μικρή άσπρη μπέρτα με κόκκινα κεντήματα.

Είναι ο Κεραυνός, ο Γυιός του ‘Υπεράνθρώπου!

— Ποϋ πάς, Κοντοστούπη; ρωτάει τόν παιδί. Σέ τρώμαξε ή φωνή μου;

‘Ο Κοντοστούπης συγκρατεί με μεγάλη δυσκολία τόν έαυτό του. Δέ θέλει νά δείξη σ’ ένα παιδί πώς είναι τόσο φοβετός, ώστε μπορεί νά πάθη συγκοπή αν τρομάξη πολύ.

Φουσκώνει, λοιπόν, τόν στόμα του και λέει:

— Τρόμαξα; ‘Εγώ! ‘Ο τρομερώτερος κυνηγός του κό-

σμου νά τρομάξω επειδή ένα παιδί έκανε «μού-ου»; Δέ με ξέρεις καλά, Κεραυνέ!... Κάποτε, πού κυνηγούσα άγρια θηρία στην Άφρική, θρέθηκα ξαφνικά μέσα στη ζούγκλα, ανάμεσα σε δυο θεώρατα λιοντάρια! Τί νά κάνω; Δέν προλάβαινα νά ρίξω καί σέ κείνο πού έρχόταν από μπροστά καί σέ κείνο πού έρχόταν από πίσω! Έγώ όμως δέν χάνω την ψυχραιμία μου! Τά αφήνω νά έπιτεθούν έναντίον μου καί την τελευταία στιγμή, παραμερίζω μ' ένα πήδημα! Τά λιοντάρια χτυπούν τόνα πάνω στ' άλλο καί, πρίν συνέλθουν από την έκπληξή τους, τά σκοτώνω με δυο φφαίρες!...

Ο Κεραυνός, πού ξέρει πολύ καλά πώς όλα αυτά είναι παραμύθια, γουρλώνει τά μάτια του κάνοντας τάχα τόν έκπληκτο.

— Μπράβο, Κοντοστούπη!, λέει.

— Χαρά στο πρᾶμα!, όπαντάει ό νάνος. Αυτό δέν είναι τίποτα μπροστά σε μία άλλη περιπέτειά μου κοντά στην Ταγκανίκα! Καθώς περπατούσα μέσα στο δασος, ξεπροβάλλει μπροστά μου τό μεγαλύτερο λιοντάρι, πού είχα δη στην ζωή μου! Σηκώνω τό τουφέκι μου άμέσως καί τραβάω τή σκανδάλη. Τίποτα! Κανένας πυροβολισμός δέν ακούστηκε! Τό τουφέκι είχε πάθει έμπλοκή! Τί νά κάνω; Ένας άλλος στη θέση μου θά τάχανε καί θά έπεφτε θύμα του θηρίου. Έγώ όμως

πετάω χάμω τό τουφέκι καί κάνω ένα τεράστιο πήδημα στον άέρα. Τό λιοντάρι πέρασε από κάτω μου κι' έγώ, ξαναπέφτοντας, θρέθηκα... καβάλλα στην πλάτη του! Τό άρπάζω από τ' αυτιά καί... Παναγίτσα μου! Χάθηκα! Ένα... ένα... λιοντάρι!

Πραγματικά, ένα λιοντάρι είχε προβάλλει πίσω από ένα θάμνο καθώς μιλούσε ό Κοντοστούπης. Τό θηρίο αφήνει ένα τρομακτικό μούγγρητό καί, μ' ένα γιγάντιο πήδημα, ρίχνεται πάνω στον Κοντοστούπη!

Ο νάνος βλέπει τό φριχτό στόμα του λιονταριού νά πλησιάξη στο πρόσωπό του καί τά μεγάλα κοφτερά δόντια του θηρίου νά κλείνουν γύρω από τό κεφάλι του!

— Άντίο, ζωή!, μουρμουρίζει.

Καί κλείνει τά μάτια.

Χωρίς... κεφάλι!

Με τά μάτια κλειστά καί την άνάσα πιασμένη, με τό πρόσωπο χλωμό σαν νεκρού καί με την ψυχή στο στόμα, ό νάνος περιμένει!

Περιμένει νά νοίση τά δόντια του λιονταριού νά χώνονται στην σάρκα του καί νά χωρίσουν τό κεφάλι του από τό υπόλοιπο σώμα του!

Μά ο Κεραυνός, ο μικρός φίλος του Κοντοστούπη, δε μένει άργός.

Πριν τά δόντια του θηρίου άγγίξουν τó νάνο, ó Γυιός του Υπεράνθρωπου όρμάει γοργός σάν τήν άστραπή.

Τά δάχτυλά του δεξιού χειριού του σφίγγονται σέ μία μικρή, αλλά τρομερή γροθιά, πού κινείται μέ άπίστευτη όρμή καί χτυπάει τó λιοντάρι στή κάτω σαγόνι.

Τό θηρίο μούγγριζει, κáνοντας τó δάσος νά άντηχήση καί σκορπίζοντας τόν τρόπο σέ μεγάλη άκτίνα όλόγυρα.

Είναι κατάπληκτο καί έξαγριωμένο γιά τήν άπροσδόκητη έπίθεση του μικροσκοπικού κίτρινου αυτού πλάσματος, πού τόλμησε νά έπεμβή γιά νά τόν έμποδίση νά άπολαύση τόν όρεκτικό εκέϊνω μεζέ.

Συγχρόνως, τó λιοντάρι είναι θυμωμένο γιά τόν πόνο, πού τó έκανε νά νοιώση ή γροθιά του Κεραυνού.

Χάνοντας γιά μία στιγμή τήν ισορροπία του, ó βασιλιάς τών ζώων τρεκλίζει πάνω στά πίσω πόδια του. Σχεδόν άμέσως όμως ξαναβρίσκει τήν ισορροπία του καί μ' ένα άνατριχιαστικό γρύλλισμα γυρίζει πρós τó παιδί.

«Δέν είναι άσχημος μεζές αυτό τó κίτρινο πλάσματάκι! σκέπτεται τó θηρίο. "Ισως, μάλιστα, είναι πιό τρυφερός από τόν άλλο!»

Καί όρμάει πάνω στόν Κεραυνό.

Λογαριάζει, όμως, χωρίς

τόν ξενοδόχο! Τό παιδί σκύβει καί κάνει ένα θήμα μπροστά. "Ετσι, βρίσκεται κάτω από τήν κοιλιά του λιονταριού, καί ή μικρή μά τρομερή γροθιά του χτυπάει πάλι τó λιοντάρι στό στομάχι, όπου χώνεται θαθείά!...

Τό λιοντάρι συσπάται στόν άέρα, κάνει όλόκληρη στροφή καί πηγαίνει νά πέση δυό μέτρα πιό πέρα, ούρλιάζοντας από πόνο καί θυμό.

Τά πόδια του άγγίζουν τó έδαφος καί τó λαστιχένιο μυώδες σώμα του συστρέφεται μέ μανία καί τινάζεται μέ άπίστευτη γρηγοράδα πρós τó μέρος του παιδιού!

Αυτή τή φορά, ó Κεραυνός δέν προλαβαίνει νά άντιδράση. Τό λιοντάρι τόν χτυπάει στό πρόσωπο μέ τó μεγάλο νευρώδες πόδι του καί τόν πετάει δέκα μέτρα μακριά!

Ζαλισμένος καί μισολιπόθυμος από τó χτύπημα, ó Κεραυνός άνασηκώνεται καί κυττάζει γύρω μέ μάτια θολά. Σάν μέσα σέ μία πυκνή όμίχλη, βλέπει τó λιοντάρι νά χύνεται πάλι έναντίον του!

Τό παιδί, μὴν έχοντας τή δύναμι νά άντισταθῇ, αφήνει τó κορμί του νά γείρη πλάγια καί νά κυλιστῇ χάμω.

Τό λιοντάρι, μὴ βρίσκοντας ἔτσι τή λεία του, χτυπάει πάνω στόν κορμό ενός δέντρου καί άποτραβιέται ζαλισμένο από τή σύγκρουσι.

Ο Κεραυνός δέ χάνει τήν ευκαιρία.

Μ' ένα ακροβατικό πήδημα βρίσκεται καθάλλα στήν

πλάτη του θηρίου!

Ἡ γροθιά του ἀνεβαίνει καὶ κατεβαίνει καὶ χτυπάει τὸ λιοντάρι στὸ μέτωπο, ἀνάμεσα στὰ μάτια!

Τὰ κόκκαλα τοῦ κρανίου τοῦ λιονταριοῦ ὑποχωροῦν καὶ σπάζουν καὶ τὸ θηρίο σωριάζεται νεκρό, σὰν νὰ τὸ εἶχε χτυπήσει πραγματικὸς κεραυνός!

Ὅλη αὐτὴ ἡ τρομερὴ πάλη δὲν κράτησε περισσότερο ἀπὸ ἓνα λεπτό...

Ὁ Κεραυνὸς γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ φίλου του καὶ βλέπει τὸν Κοντοστούπη νὰ στέκεται πάντα στὴν ἴδια στάσι, μὲ τὰ μάτια κλειστά, περιμένοντας νὰ νοιώσῃ στὸ λαιμὸ του τὰ δόντια τοῦ θηρίου!

— Ἀντίο, ζωή!, μουρμουρίζει πάλι ὁ νάνος. Μανούλα μου, κλάψε τὸ μοναχογιῶ σου, τὸ ἀκριβὸ σου παλληκάρι! Ἄν μὲ δῆς, θὰ πονέσῃ ἡ ψυχὴ σου, μαννούλα μου! Θὰ δῆς τὸ γυιόκα σου... χωρὶς κεφάλι! Ναί! Δὲν ἔχω πιὰ κεφάλι! Ἐχὼ κορμί, μὰ εἶμαι χωρὶς κεφάλι! Θέλεις νὰ μάθῃς τί ἀπόγινε τὸ κεφάλι μου; Τὸ ἔχαψε τὸ λιοντάρι! Σὰν μπουκιά! Ἐχαψε τὸ ἀγαπημένο μου κεφαλάκι καὶ πάει! Ἀχ, ἄχ!

Ὁ Κεραυνὸς βάζει τὰ γέλια.

— Καὶ τότε πῶς μιλάς, Κοντοστούπη; ρωτᾷ κοροϊδευτικά.

— Ἐ, κάνει ὁ Κοντοστούπης χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του. Τί; Ποιὸς μίλησε; Ἐσύ, μητερούλα μου; Θέλεις νὰ μά-

θῃς πῶς μιλάω ἀφοῦ δὲν ἔχω κεφάλι; Δὲ μιλάω μὲ τὸ στόμα μου! Ἡ ψυχὴ μου μιλάει καὶ ἐκφράζει τὸν πόνο της! Ἀχ, κεφαλάκι μου, τί σοῦ μελλε νὰ πάθῃς!... Ἐσύ φταῖς ὅμως! Ἦσουν ξεροκέφαλο καὶ ἀνόητο! Τί γύρευες ἐδῶ, στὴν ἄλλῃ ἄκρῃ τοῦ κόσμου, μέσα στὴν ἄγρια ζούγκλα;

Ὁ Κεραυνὸς κρατᾷ τώρα τὴν κοιλιὰ του ἀπὸ τὰ γέλια.

Παραξενεμένος, ὁ Κοντοστούπης ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ καταλαβαίνει σὲ πόσο μεγάλη γκάφα τὸν εἶχε σπρώξῃ ἡ παθολογικὴ δειλία του! Βλέπει πῶς ἔχει γίνῃ ρεζίλι στὰ μάτια τοῦ μικροῦ φίλου του!

Αὐτὸς ἔκλαιγε τὸ χαμένο του... κεφάλι, ἐνῶ ὁ Κεραυνὸς εἶχε κιάλας σκοτώνει τὸ θηρίο!

Θέλοντας νὰ διασώσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά του, ὁ νάνος βάζει τὰ γέλια.

— Χά, χά, χά! Στὴν ἔκτασα, Κεραυνέ! Ἦθελα νὰ κάνω τὸν τρομαγμένο γιὰ νὰ σὲ δοκιμάσω καὶ νὰ δῶ ἂν θὰ τὰ καταφέρῃς νὰ τὰ θγάλης πέρα μὲ τὸ λιοντάρι! Συγχαρητήρια ὅμως! Ὅπως βλέπω, τὰ κατάφερες μιὰ χαρὰ!

Πηγαίνει κοντὰ στὸ σκοτωμένο λιοντάρι καὶ λέει περιφρονητικά:

— Εἶσαι τυχερό πού σέ σκότωσε ὁ μικρός! Ἀλλοιῶς...

Καὶ δίνει μιὰ κλωτσιὰ στὰ πλεῦρά τοῦ θηρίου.

Μὰ τὸ λιοντάρι δὲν εἶναι

όλοτελα νεκρό. Τοῦ μένει ἀκόμα ἓνα ἀσήμαντο ἴχνος ζωῆς. Σαλεύει τὴν οὐρά του καὶ ξεφυλάει ἀφήνοντας ἓνα σιγανό βογγητό...

Ὁ Κοντοστούπης, νομίζοντας πὼς τὸ λιοντάρι ζωντάνεψε, ξεφωνίζει ὑστερικά καὶ πέφτει λιπόθυμος...

Ἡ Ἔλσα ἐξαφανίζεται

Ρίχνοντάς του κρύο νερό στὸ πρόσωπο, ὁ Κεραυνὸς καταφέρνει νὰ συνεφέρει τὸν Κοντοστούπη.

Ὁ νάνος ἀνοίγει τὰ μάτια του, κοιτάζει χαζὰ γύρω του καὶ τραυλίζει:

— Δέ... μ' ἔφαγε τὸ λιοντάρι; Δέ μοῦ λείπει κανένα κομμάτι, Κεραυνέ;

— Ὁχι, Κοντοστούπη!, ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς γελῶντας. Δέ σοῦ λείπει κανένα κομμάτι! Καὶ τὸ λιοντάρι εἶναι νεκρό... Κύττα το!

Μιὰ ἀντρικὴ φωνὴ λέει πίσω τους:

— Ντάνυ! Τί συνέβη;

Ὁ Κεραυνὸς γυρίζει καὶ βλέπει τὸν Τζίμ Μπάρτον, τὸν πατέρα του.

— Ἐνα λιοντάρι, ἀπαντᾷ, θέλησε νὰ φάη τὸν Κοντοστούπη γιὰ... πρωῒνὸ μεζέ, πατέρα! Ὁ Κοντοστούπης ὁμῶς ἔδωσε τόπο στὴν ὀργή...

Ἐκανε τὸ λιποθυμισμένο γιὰ νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ τὸ σκοτώσω ἐγὼ καὶ νὰ πάρω ἐγὼ τὴ δόξα! Δὲν εἶν' ἔτσι, Κοντοστούπη;

Ὁ νάνος κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Ναί!, λέει. Ἡ.... ἤθελα νὰ δῶ ἂν θὰ τάβγαζε πέρα ὁ Ντάνυ!

Ὁ Τζίμ Μπάρτον γελάει δυνατά. Ἐπειτα σοβαρεύεται καὶ λέει:

— Εἶδες πουθενὰ τὴ μητέρα σου, Ντάνυ; Ἐφυγε ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα γιὰ νὰ μαζέψῃ λουλούδια καὶ δὲν ξαναφάνηκε!

Ὁ Κοντοστούπης ξεχνάει τὸν τρόμο του. Σηκώνεται ὀρθος καὶ φωνάζει:

— Ἡ Ἔλσα! Χάθηκε ἡ Ἔλσα! Θεέ μου! Μήπως τὴν ἔφαγε κανένα λιοντάρι; Νὰ ψάξουμε νὰ τὴν θροῦμε!

— Ναί!, λέει ὁ Τζίμ. Σκορπιστῆτε... Ἐσύ, Ντάνυ, πρὸς τὰ δεξιὰ κι' ἐσύ, Κοντοστούπη, πρὸς τ' ἀριστερά! Θὰ σμίξουμε πρὸ πέρα. Ἄν χάσῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, θὰ συνεννοηθοῦμε μὲ δυνατὲς κραυγές...

— Καί... καί... θὰ εἶμαι μόνος; ρωτᾷ ὁ Κοντοστούπης τρομαγμένος. Θὰ πάω μαζί μὲ τὸν Ντάνυ!

Ὁ Τζίμ καταλαβαίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ παίξῃ μὲ τὸν τρόπο τοῦ νάνου. Ἄν τὸν ἀφήσῃ μόνον στὴ ζούγκλα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ λιονταριοῦ, ὑπάρχει φόβος νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του, νὰ τὸ

θάλη στα πόδια και να τρελαθώ από το φόβο του.

— Καλά, Κοντοστούπη, του λέει. Πήγαινε μαζί με τον Ντάνυ.

Χωρίζουν και προχωρούν μέσα στην πυκνή θλάσθησι της ζούγκλας.

— "Ελσα!, φωνάζει ο Τζίμ.

— "Ελσα!, φωνάζουν ο Ντάβυ κι' ο Κοντοστούπης.

Μά ή "Ελσα δεν απαντάει...

Περνάει άρκετή ώρα. Ξαφνικά, ο Κοντοστούπης φωνάζει:

— Βλέπω κάτι πατημασιές, Ντάνυ!.. Κάτι πατημασιές στο χώμα κοντά ο' αυτόν εκεί το θάμνο!

Ο Κεραυνός πηγαίνει κοντά και σκύβει εξετάζοντας με προσοχή τις πατημασιές. Είναι φρέσκες και είναι κατωμένες από μεγάλα γυμνά πόδια... "Ανάμεσά τους, ο Κεραυνός ξεχωρίζει ίχνη από μικρές αρβύλες σαν εκείνες που φορούσε ή μητέρα του.

— Πατέρα!, φωνάζει. "Ελα γρήγορα έδω!

"Ενα λεπτό αργότερα, ο Τζίμ φτάνει κοντά στον Ντάβυ και τον Κοντοστούπη.

Εξετάζει τις πατημασιές με προσοχή και μουνμουρίζει:

— Είναι ολοφάνερο! Κάποιοι ιθαγενείς άπήγαγαν την "Ελσα! Δεν μπορεί να θρυσκεται πολύ μακριά όμως! Έχουν περάσει μιιά-δυό βι-ρες μόνο από τότε που χάθηκε ή "Ελσα! Άκούστε: "Ε-

σείς θά συνεχίσετε το δρόμο με τα πόδια, ακολουθώντας αυτά τα ίχνη. Εγώ θά ψάξω τη ζούγκλα πετώντας πάνω από τα δέντρα...

Και τότε κάνει κάτι παραξενο: Βγάζει το κοστούμι του, το γυρίζει από την ανάποδη και το φορεί πάλι. Το κοστούμι του, που είναι έπιτηδες φτιαγμένο έτσι, έχει γίνει μιιά κόκκινη έφαρμοστή στολή. Στους ώμους του κρέμεται μιιά μικρή άσπρη μπέρτα με χρυσά κεντήματα. Στο στήθος του είναι κεντημένο με χρυσή κλωστή ένα «Υ», το σημά του "Υπεράνθρωπου.

Ο Τζίμ είναι τώρα ο άδάμαστος και άνίκητος "Υπεράνθρωπος!

Απλώνει τα μπράτσα του, λυγίζει και τεντώνει τα νόνατά του και πετάει.

Σκίζει τον πρώινο άέρα σαν χελιδόνι και ύψώνεται πάνω από τα δέντρα.

Πάνω από το κεφάλι του εκτείνεται ο γαλάζιος ουρανός με το χρυσό, λαμπερό ήλιο.

Κάτω, απλώνεται ως όπου φτάνει το μάτι ή πράσινη δεντροθάλασσα της ζούγκλας. Τα φυλλώματα των δέντρων είναι τόσο πυκνά, ώστε το μάτι δεν μπορεί να τα διαπεράσει και να δη τί γίνεται κάτω από αυτά.

"Ετσι, ο "Υπεράνθρωπος, καθώς γλιστράει αθόρυβη στον ήσυχο άέρα, είναι αναγκασμένος να βασίζεται περι-

σότερο στ' αὐτιά του γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς ἀπαγωγεῖς τῆς γυναικας τοῦ

Ξέρεῖ ὅτι τὸ πέρασμα ἀνθρώπου μέσ' ἀπὸ τῆς ζούγκλας ἀναστατώνει τὰ πουλιά καὶ τοὺς πιθήκους καὶ κάνει τὰ ζῶα αὐτὰ νὰ ἀφήνουν ὁμαδικὰς κραυγὰς.

Μὰ δὲν ἀκούει τίποτα καὶ δὲ βλέπει τίποτα πρὸς ὅποιαν δὴποτε κατεύθυνσι κι' ἂν πετάει.

Μιά φορὰ μόνο ξεγελιέται. Ἀκούει μιὰ συντροφιά πιθήκων ν' ἀφήνῃ ζωηρὰς κραυγὰς! Ὁ ἰπτάμενος ἄνθρωπος κατεβαίνει μὲ μιὰ θεαματικὴ θουτιά, πού θυμίζει γεράκι, σίγυρος πῶς θ' ἀντικρύσῃ τὴν Ἑλσα καὶ τοὺς ἀνθρώπους πού τὴν ἔχουν ἀπαγάγει.

Μὰ, μὲ μεγάλη ἀπογοήτευσιν βλέπει πῶς οἱ πιθήκοι φωνάζουν ἐναντίον τοῦ... Κοντοστούπῃ, πού ἔχει σταθῇ κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δέντρο καὶ κάνει κωμικοὺς μορφασμοὺς στὰ ἀνθρωποειδῆ αὐτὰ πλάσματα τῆς ζούγκλας!...

Τὸ ψάξιμο αὐτὸ συνεχίζεται γιὰ ἀτέλειωτες ὥρες. Ὁ Ὑπεράνθρωπος ψηλά, πάνω ἀπὸ τὰ δέντρα, κι' ὁ Κεραυνὸς μὲ τὸν Κοντοστούπῃ κάτω, στὸ ἔδαφος, ψάχνουν νὰ βροῦν τὴν Ἑλσα!

Τὰ ἴχνη τῶν γυμνῶν ποδιῶν καὶ τῶν ἀρθύλων τῆς Ἑλσας ὁδηγοῦν πρὸς τὰ δυτικά, πρὸς κάτι πράσινους λόφους πού ὑψώνονται ἐκεῖ πού τελειώνει ἡ ζούγκλα...

Στὰ Ἀνάκτορα τοῦ Μαχαργιᾶ

Εἶναι προχωρημένο πιά τὸ ἀπόγευμα κι' ὁ ἥλιος γέρνει πρὸς τὸν ὀρίζοντα, ὅταν ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι' ὁ Κοντοστούπῃς φτάνουν στὴν ἄκρῃ τῆς ζούγκλας, μπροστὰ στοὺς λόφους.

Τὰ ἴχνη σταματοῦν ἐκεῖ, γιατί τὸ ἔδαφος εἶναι πετρώδες

καὶ δὲν ἀποτυπώνονται σ' αὐτὸ οἱ πατημασιές.

Οἱ τρεῖς ἄνθρωποι προχωροῦν μέσα σὲ μιὰ χαράδρα γιὰ λίγη ὥρα, ἀνεβαίνουν σ' ἕνα λόφο καὶ σταμάτοῦν κατὰπληκτοί.

Ἕνα ἀπίστευτο, μεγάλο-πρεπο θέαμα ἀπλώνεται μπροστὰ στὰ μάτια τους.

Πάνω σ' ἕνα λόφο εἶναι χτισμένο ἕνα μαρμάρينو μέγαρο μὲ θεώρατους στύλους. Γύρω ἀπὸ τὸ μέγαρο ἀπλώνεται ἕνας ἀπέραντος κήπος ζωσμένος μ' ἕναν πανύψηλο τοῖχο. Μέσα στὸν κήπο τριγυρίζουν μεγάλα λιοντάρια μὲ χρυσὴ χαίτη, παίζοντας μεταξύ τους καὶ μουγγρίζοντας ὑπόκωφα!

Τὰ λιοντάρια αὐτὰ εἶναι, φαίνεται, ἐξημερωμένα γιὰτὶ ἀνάμεσά τους κυκλοφοροῦν

Ἰνδοὶ ὑπηρέτες, χωρὶς τὰ θηρία νὰ τοὺς πειράζουν!

— Εἶναι τὸ ἀνάκτορο ἐνὸς μαχαραγιά!, μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Σίγουρα, ἐκεῖ μέσα ὠδήγησαν τὴν Ἑλσα οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὴν ἔκλεψαν! Κοντοστούπη, θὰ μείνης ἐδῶ νὰ μᾶς περιμένῃς! Ἔχει λιοντάρια μέσα στοὺς κήπους τοῦ μαχαραγιά καὶ δὲ θέλω νὰ σὲ κατασπαράξουν! Ἐγὼ κι' ὁ Κεραυνὸς θὰ μπούμε στὰ ἀνάκτορα πετώντας καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἐλευθερώσουμε τὴν Ἑλσα! Ἔτοιμος, Κεραυνέ;

— Ἔτοιμος, Ὑπεράνθρωπε! ἀπαντᾷ τὸ παιδί.

Πατέρας καὶ γιοὺς ἀπλώνουν τὰ μπράτσα τους, λυγίζουν καὶ τεντώνουν τὰ γόνατά τους καὶ πετοῦν.

Σὰν αἰετὸς μαζί με τὸ αἰτόπουλό του, σκίζουν τὸν ἀέρα πρὸς τὸν ἀντικρυνὸ λόφο.

Περνοῦν πάνω ἀπὸ τὸν ὑψηλὸ τοῖχο τοῦ κήπου καὶ βλέπουν τὰ λιοντάρια κάτω νὰ πηδοῦν στὸν ἀέρα θυμωμένα, μουγγρίζοντας ἄγρια καὶ ἀνοιγοκλείνοντας τὰ τρομερά σαγόνια τους, γιὰ νὰ φτάσουν τὰ παράξενα αὐτὰ ἱπτάμενα πλάσματα!

Χωρὶς νὰ διστάσουν καθόλου μπροστὰ στὸ τρομακτικὸ αὐτὸ θέαμα, ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ὁ Κεραυνὸς περνοῦν πάνω ἀπὸ τὸν κήπο καὶ προσγειώνονται μπροστὰ στὴ μεγάλη κεντρικὴ πόρτα τῶν ἀνακτόρων.

Ὅρμουν μέσα καὶ θρίσκονται μέσα σὲ μιὰ τεράστια αἰ-

θουσα, ὅπου στέκονται καμμιὰ πενηνταριά φρουροί, ὠπλισμένοι μὲ σπαθιά.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, οἱ φρουροὶ μένουν ἀσάλευτοι, σαστισμένοι μπροστὰ στὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ εἴσοδο τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν μὲ τὶς παράξενες στολές.

Ἐπειτα, ἀφήνοντας μιὰν ἄγρια πολεμικὴ ἰαχή, οἱ φρουροὶ γυμνώνουν τὰ σπαθιά τους καὶ ρίχνονται πάνω στοὺς δυὸ ἐπισκέπτες!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα χύνονται μέσα δεκάδες λιοντάρια, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ λίγο πρὶν περιφέρονταν μέσα στὸν κήπο!

Μουγγρίζουν ὑπόκωφα καὶ οἱ μεγάλες χοντρές οὐρές τους μαστιγώνουν τὸν ἀέρα, ἀφήνοντας ἓνα σφύριγμα σὰν τοῦ μαστιγίου!

Φρουροὶ καὶ λιοντάρια ὁρמוῦν πάνω στὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ στὸν Κεραυνό, μὲ τὰ σπαθιά ἀνυψωμένα καὶ τὰ σαγόνια ὀρθάνοιχτα!

Μὰ ὁ μεγαλύτερος ἥρωας ὅλων τῶν ἐποχῶν, μαζί με τὸν ἀντάξιο δεκάχρονο γιοῦ του, ὑποδέχονται ὅπως πρέπει τοὺς ἀντιπάλους τους.

Μοιράζουν γύρω μερικὲς συντριπτικὲς γροθιές, γκρεμίζοντας χάμω δυὸ λιοντάρια καὶ τέσσερις φρουρούς, κι' ἔπειτα χτυποῦν τὰ πόδια τους χάμω καὶ πετοῦν.

Ἐνῶ, κάτω, ἄνθρωποι καὶ λιοντάρια οὐρλιάζουν μανιασμένα, ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ γιοῦς του διαγράφουν κύκλους πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια

τους και κατεβαίνουν πότε-
πότε γοργά για να χαρίσουν
τὸ θάνατο σ' ἕνα φρουρὸ ἢ
σ' ἕνα λιοντάρι!

Μέσα σὲ λίγα λεπτά, οἱ μι-
σοὶ φρουροὶ καὶ τὰ μισὰ λι-
οντάρια ἔχουν πέσει νεκρά, ἐ-
νῶ ἡ παράξενη μάχη ἀνάμε-
σα στοὺς Ὑπεράνθρωπους
καὶ στὴ σωματοφυλακὴ τοῦ
μαχαραγιᾶ συνεχίζεται!

Ξαφνικά, μιὰ κραυγὴ ἀντη-
χεῖ μέσα στὸ πανδαιμόνιο
κραυγῶν, οὐρλιαχτῶν, ξεφω-
νητῶν καὶ γδούπων πού ἐπι-
κρατεῖ ἐκεῖ μέσα:

— Σταματήστε!

Οἱ φρουροὶ χαμηλώνουν
τὰ σπαθιά τους καὶ κάνουν
μὲ σεβασμὸ ἕνα βήμα πίσω.

Τὰ λιοντάρια μένουν ἀσά-
λευτα στὴ θέσι τους, μαρμα-
ρωμένα, σὰν νὰ τὰ εἶχε ἀγ-
γίξει ἕνα μαγικὸ ραβδί.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κε-
ραυνός, κατάπληκτοι, κυ-
τίζουν κάτω καὶ θλέπουν ἕ-
ναν ὕψηλὸ μεσόκοπο ἄντρα,
μὲ μυτερὸ γενάκι καὶ πανά-
κριθα ροῦχα Ἰνδοῦ μαχαρα-
γιᾶ, νὰ στέκεται μπροστά σὲ
μιὰ πόρτα, στὸ θάθος τῆς αἰ-
θουσας.

— Περίεργο!, μουρμουρί-
ζει σιγανὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος,
καθὼς πετάει ψηλά μαζί μὲ
τὸν Κεραυνό. Κάπου τὸν ἔχω
ξαναδῆ τὸν ἄνθρωπο αὐτό!

Καὶ φωνάζει δυνατά:

— Ἐσὺ εἶσαι ὁ μαχαραγι-
ᾶς αὐτῆς τῆς περιοχῆς;

— Ναί!, ἀπαντᾷ ὁ Ἰνδὸς
μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο.

— Κάποιοι ἀπήγαγαν τὴ
γυναῖκα μου, λέει ὁ Ὑπεράν-

Γοργὸς σὰν ἀστραπή, ὁ Κεραυνὸς
ἔδωσε μιὰ γροθιά στὸ σάγονι τοῦ
λιονταριοῦ.

θρῶπος, καὶ τὴν ἔφεραν ἐδῶ!
Ζητῶ νὰ μοῦ τὴν ἐπιστρέψης
ἀμέσως! Διαφορετικά, θὰ
ἐξοντώσω τοὺς ἀνθρώπους
σου καὶ σένα καὶ θὰ κατα-
στρέψω τὸ ἀνάκτορό σου!

Ὁ μαχαραγιᾶς θάζει τὰ
γέλια.

— Μὴν εἶσαι τόσο φουριό-
ζος, Ὑπεράνθρωπε!, ἀπαντᾷ.
Ξαφνιάζεσαι πού ξέρω τ'
ὄνομά σου, ἔ; Δὲ μὲ θυμᾶσαι;
Ἔτσι ξεχνοῦν τοὺς παλιούς,
καλοὺς φίλους; Μὲ ἀπογοη-
τεύεις πολὺ, Ὑπεράνθρωπε!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος γουρ-
λώνει τὰ μάτια του καὶ τὸ
πρόσωπό του χλωμιάζει.

Ἐχει μπροστά του τὸ με-
γαλύτερο ἐχθρό του, τὸ φρι-
χτὸ ἀρχιεγκληματία πού ἔ-

φαχνε να θρή στίς 'Ινδίες για να τόν τιμωρήση για τα φριχτά έγκλήματά του.

— 'Ο Δόκτωρ Χ!, φωνάζει έτοιμος να όρμήση, έναντίον του.

— Ναί! Είμαι ο Δόκτωρ Χ! Καί, αν δέ προσγειωθής εδώ κοντά μου καί δέν καθήσης ήσυχος, έσύ κι' ο γυιός σου, ή γυναίκα σου θα πεθάνη με φριχτά μαρτύρια!... Μπορείς να μέ σκοτώσης, τόν ξέρω! Δέ θα καταφέρης όμως παρά να έπιταχύνης έτσι τόν θάνατο της γυναίκας σου!

— Δέν μπορούμε να κάνουμε τίποτά!, ψιθυρίζει ο 'Υπεράνθρωπος σιγανά στον Κεραυνό. Θα προσγειωθούμε κοντά του καί θα προσπαθήσω να κερδίσω χρόνο κουβεντιάζοντας μαζί του... 'Ισως μάς δοθής ή εύκαιρία να δράσουμε καί να σώσουμε τή μητέρα σου!

Καί οί δυό ίπτάμενοι άνθρωποι προσγειώνονται μπροστά στον Δόκτορα Χ.

— Δέν μπορώ να καταλάβω, λέει ο 'Υπεράνθρωπος, πώς έγινες μαχαραγιάς! "Η ήσουν μαχαραγιάς πριν σε γνωρίσουμε;

— "Όχι, απαντάει ο Δόκτωρ Χ. Δέν ήμουν μαχαραγιάς!... "Όταν έξφυγα από τα χέρια σου, στην 'Αμερική, άποφάσισα νάρθω στίς 'Ινδίες για να έτοιμάσω εδώ μια γενεά γιγάντων μέ τόν θαυματουργό φάρμακό μου! "Όταν ήρθα εδώ, σκέφτηκα ότι ο καλύτερος τρόπος να φέρω σε πέρας τά σχέδιά μου ήται

νά... γίνω μαχαραγιάς! "Επιασα, λοιπόν, στενή φίλια μέ τόν μαχαραγιά της περιοχής αυτής καί, μια μέρα, τόν πώτισα μέ τόν φάρμακο εκείνο πού θέλησα να σέ θάλω να πής στην 'Αμερική!(*). Μέσα σε λίγες στιγμές, ο μαχαραγιάς είχε μεταβληθής σ' ένα άβουλο καί πλαδαρό πλάσμα, χωρίς θέλησι, χωρίς ζωή καί χωρίς ψυχή! Έτσι, σύντομα, κατώρθωσα να πάρω έγώ τήν έξουσία στά χέρια μου καί, άφου τόν σκότωσα, έγινε έγώ μαχαραγιάς!

"Όσο ο Δόκτωρ Χ μιλούσε, ο 'Υπεράνθρωπος κι' ο Κεραυνός κύτταζαν γύρω μέ τήν έλπίδα να θρουν τήν εύκαιρία να δράσουν.

Ο έγκληματικός άνθρωπος μάντεψε τούς σκοπούς τους.

— Σας συμβουλεύω να μείνετε ήσυχοί!, λέει. "Αν κάνετε καμμία τρέλλα, ή γυναίκα σου θα πεθάνη. 'Υπεράνθρωπε!

Γυρίζει σ' έναν από τούς ανθρώπους του καί δίνει μια διαταγή στην ινδική γλώσσα.

Ο άνθρωπος άπομακρύνεται τρέχοντας καί σε λίγο, μέσα στην αίθουσα, μπαίνουν δυό γιγαντώσωμοι άντρες μέ πελώρια γιαταγάνια στά χέρια. "Ανάμεσά τους θαδίζει

(*) Διάβασε τόν 9ο τεύχος τού «'Υπεράνθρωπου» πού έχει τόν τίτλο: «Κεραυνός, ο γυιός τού 'Υπεράνθρωπου».

ή "Ελσα με τὰ μάτια κλαμένα. Τὰ γιγατογάνια είναι ύψωμένα άπειλητικά πάνω από τὸ κεφάλι της.

— "Ωραία!, λέει ὁ Δόκτωρ Χ. "Ετσι, "Υπεράνθρωπε, ἂν θελήσης νὰ με πειράξεις; θὰ ἔχης τὴ χαρὰ νὰ δῆς τὴ γυναίκα σου νὰ πέφτῃ σφαγμένη ἀπὸ τοὺς γίγαντές μου!

Ὁ "Υπεράνθρωπος...
καταρρέει!

KΑΙ ὁ Δόκτωρ Χ συνεχίζει με θριαμβευτικὸ ὄψος:

— Οἱ γίγαντες αὐτοὶ εἶναι ἀπὸ τὰ νέα δημιουργήματά μου! "Εχω κιόλας μεταβάλλει σὲ ἡλίθιους καὶ κτηνώδεις γίγαντες διακόσια παιδιά κι' ἄλλα πεντακόσια θὰ εἶναι ἔτοιμα σὲ δυὸ-τρεῖς μῆνες!... "Ὅλα πῆγαιναν περίφημα γιὰ τὰ σχέδιά μου, ὅταν οἱ κατάσκοποί μου με πληροφοροῦσαν πὼς θρискόσουν στὶς "Ινδίες κι' ἔσπαχνες νὰ με βρῆς! Φυσικά, ἔσπευσα νὰ σὲ προλάβω! "Εβάλα νὰ ἀπαγάγουν τὴ γυναίκα σου καὶ νὰ τὴν φέρουν ἔδω, σίγουρος πὼς θάρχόσουν κι' ἐσύ καὶ θάπεφτες στὴν παγίδα! Καὶ τώρα, "Υπεράνθρωπε, θὰ κά-

νης αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ ζητήσω!

Μὲ ἀγωνία στὴν ψυχὴ, ὁ "Υπεράνθρωπος μουρμουρίζει:

— Τί θέλεις νὰ κάνω;

— Θὰ πάρης αὐτὸ τὸ ἀτσάλινο συρματόσκοινο καὶ θὰ δέσης τὰ χέρια τοῦ γιουῦ σου πίσω στὴν πλάτη του!

Ὁ "Υπεράνθρωπος ὑπακούει με τὰ δόντια σφιγμένα ἀπὸ θυμὸ καὶ λύσσα.

— Μπράβο!, λέει ὁ Δόκτωρ Χ. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα!

Καὶ λέει κάτι σ' ἓναν ἄλλο ἄνθρωπό του, ποὺ φεύγει καὶ ξαναγυρίζει σχεδὸν ἀμέσως κρατῶντας ἓνα ποτήρι γεμάτο ἀπὸ ἓνα θολὸ ὑγρὸ.

— Πιές το αὐτὸ, "Υπεράνθρωπε!, διατάζει ὁ Δόκτωρ Χ. "Αν δὲν ὑπακούσης ἀμέσως, ἡ γυναίκα σου θὰ ἀποκεφαλίσθῃ! Γρήγορα!

Κατὰχλωμος, ὁ "Υπεράνθρωπος παίρνει τὸ ποτήρι.

— Μὴν τὸ κάνεις αὐτό, Τζίμ!, τὸν παρακαλεῖ ἡ "Ελσα. Δὲ θὰ μπορέσω νὰ ζήσω ἂν σὲ δῶ νὰ γίνεσαι ἓνα ἄβουλο πλάσμα στερημένο ἀπὸ κάθε δύναμι!

Μὰ ὁ "Υπεράνθρωπος θέλει νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένη του καὶ ρωτᾷ τὸν Δόκτορα Χ:

— "Αν πιῶ τὸ ὑγρὸ αὐτό, θ' ἀφήσης τὴ γυναίκα μου ἐλεύθερη;

— Ναί!

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι ὁ "Υπεράνθρωπος φέρνει τὸ ποτήρι στὰ χεῖλη του καὶ τὸ ἀδειάζει μονορούφι.

Μορφάζει με άηδία και πετάει μακριά το ποτήρι.

Με μάτια γεμάτα αγωνία και απόγνωση, ο Κεραυνός και η Έλσα κυττάζουν τον Υπεράνθρωπο περιμένοντας να δουν στα χαρακτηριστικά του τα αποτελέσματα του τρομερού φαρμάκου του Δόκτορος Χ.

Βλέπουν τα χέρια του πιο δυνατού ανθρώπου όλων των εποχών να κρέμονται άτονα στα πλευρά του! Το κεφάλι του γέρνει μπροστά και το στήθος του ακουμπάει στο στήθος του! Τα γόνατά του τρέμουν.

‘Ο Δόκτωρ Χ ξεσπάει σ’ ένα ακράτητο γέλιο γεμάτο σαρκασμό και θρίαμβο.

— Χά, χά, χά! Κυτάξτε τον Υπεράνθρωπο! Καμαρώστε τον πιο δυνατό άνθρωπο του κόσμου! Θαυμάστε τον άνθρωπο που τον τρέμει ο υπόκοσμος όλων των χωρών! Έχει γίνει ένα αρνάκι τώρα, γιατί τόλμησε να τὰ θάλη με τον ανίκητο Δόκτορα Χ! Υπεράνθρωπε!

‘Ο Υπεράνθρωπος σηκώνει το κεφάλι του και τον κυττάζει με μάτια χωρίς καμμία ζωή και καμμία έκφραση.

— Θεέ μου!, μурμουρίζει η Έλσα.

‘Ο Κεραυνός, αφρίζοντας από λύσσα, προσπαθεί να σπάσει τα δεσμά του.

— Υπεράνθρωπε!, ξαναλέει ο Δόκτωρ Χ. Σε διατάζω να πάρης το γιαταγάνι εκείνο που κρέμεται στον τοίχο, να ακουμπήσης το κεφάλι

του γυιού σου πάνω στο κούτσουρο αυτό που βλέπεις χάμα και να το κόψης το κεφάλι!

Σ’ αν ρομπότ, ο Υπεράνθρωπος πηγαίνει στον τοίχο ξεκρεμάει το γιαταγάνι και γυρίζει κοντά στον Κεραυνό.

Πιάνει το παιδί του από το κεφάλι, ενώ του ψιθυρίζει σιγανά στο αυτί:

— Μπορείς να σπάσης τα δεσμά σου, Ντάνυ;

— Ναί!, απαντάει το παιδί με την ίδια σιγανή φωνή. Έχουν αρχίσει να υποχωρούν!

— Άκουσε!, του λέει ο Υπεράνθρωπος. Δεν έχω χάσει ακόμα έντελώς τις δυνάμεις μου, νοιώθω όμως ότι δε θ’ μπορέσω ν’ αντέξω περισσότερο από ένα-δυό λεπτά! Θά προσποιηθώ πως είμαι έτοιμος να σε αποκεφαλίσω, μα την τελευταία στιγμή θά γυρίσω και θά κόψω τα κεφάλια των δυο γιγάντων που φρουρούν τη μητέρα σου! Τότε θα σπάσης τα δεσμά σου, θα άρπάξης τη μητέρα σου και θά βγής πετώντας από ένα παράθυρο.

Άκουμπάει το κεφάλι του παιδιού του πάνω στο κούτσουρο και σηκώνει το γιαταγάνι ψηλά.

‘Η Έλσα, με το πρόσωπο συσπασμένο από φρίκη και απόγνωση, κάνει δυο βήματα μπροστά. Οί δυο γίγαντες την ακολουθούν και βρίσκονται έτσι πολύ κοντά, στον Υπεράνθρωπο.

— Μή, Τζίμ!, φωνάζει η δυστυχισμένη μητέρα. Μήν το

κάνης αυτό! Μή σκοτώσης τὸ παιδί μας!

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν τῆς δίνει καμμιὰ ἀπάντησι. Τὸ γιαταγάνι ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ Κεραυνοῦ, ἐνῶ ὁ Δόκτωρ Χ, πού στέκεται μερικὰ μέτρα πρὸ πέρα, καγχάζει ἀπὸ χαιρεκακία.

Ξαφνικὰ ὅμως συμβαίνει κάτι τὸ ἀπροσδόκητο.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος στιφογυρίζει ἀπὸτομα καὶ τὸ γιαταγάνι του διαγράφει ἕνα γοργὸ ἡμικύκλιο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Ἑλσας.

Τὰ κεφάλια τῶν δυὸ γιγάντων, πού στέκονται δεξιά της καὶ ἀριστερά της, ἀποσπῶνται ἀπὸ τὴ θέσι τους καὶ κυλοῦν χάμω.

Γιὰ μιὰ-δυὸ στιγμές, τὰ κορμιά τῶν γιγάντων μένουν ἀσάλευτα καὶ ὀρθια, σάν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτα!

Ἔπειτα, πρῶτα ὁ ἕνας κι ὕστερα ὁ ἄλλος, σωριάζονται χάμω!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Κεραυνὸς σπάζει τὰ δεσμά του, μὲ μιὰν ὑπέρτατη προσπάθεια, καὶ τινάζεται ὀρθιος!

Πρὶν ὁ Δόκτωρ Χ κι' οἱ ἄνθρωποι του προλάβουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους, πρὶν ἢ ἴδια ἢ Ἑλσα καταλάβῃ τί εἶχε συμβῇ, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἀρπάζει τὴ μητέρα του, χτυπάει τὰ πόδια του χάμω μὲ δύναμι καὶ ἀνυψώνεται μαζί της στὸν ἀέρα!

Πετάει πρὸς ἕνα παράθυρο, θγαίνει ἔξω καὶ χάνεται πε-

τώντας πρὸς τὴ ζούγκλα!

Πίσω, ὁ Ὑπεράνθρωπος, μὲ τὸ ματωμένο γιαταγάνι στὸ χέρι, κάνει ἕνα βῆμα πρὸς τὸν ἐγκληματικὸ Δόκτορα Χ ἀποφασισμένος νὰ ἐκδικηθῇ μιὰ γιὰ πάντα καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὸν κακοῦργο.

Μὰ οἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκαταλείπουν. Τὸ γιαταγάνι πέφτει ἀπὸ τὸ χέρι του. Τὰ γόνατά του τρέμουν. Ἡ θέλησί του παραλύει.

Ὁ πρὸ δυνατός ἄνθρωπος τοῦ κόσμου εἶχε γίνει σάν ἕνα ἄβουλο, πλαδαρὸ ἀρνί!

Ἀφήνει ἕνα θαθὺ στεναγμὸ καὶ καθίζει στὸ κούτσουρο, ὅπου λίγο πρὶν ἦταν ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι τοῦ γυιοῦ του...

Ὁ Δόκτωρ Χ θάζει τὰ γέλια.

— Χά, χά, χά! "Ὡστε ἔφερε τὰ ἀποτελέσματα τὸ φάρμακό μου! Βέβαια, μοῦ ξέφυγαν ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ γυναικα τοῦ Ὑπεράνθρωπου, μὰ ἔχω στὰ χέρια μου τὸν μόνον ἄνθρωπο, πού ἦταν σὲ θέσι νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδιά μου. Τὸν Κεραυνὸ δὲν τὸν φοβάμαι! Εἶναι ἀκόμα παιδί καὶ δὲν ἔχει οὔτε τὴν ἀντοχή, οὔτε τὴ δύναμι, οὔτε τὴν πονηριὰ τοῦ πατέρα του!

Χτυπάει τὶς παλάμες του καὶ δίνει μιὰ διαταγὴ στὴν ἰνδικὴ γλῶσσα.

Δυὸ φρουροὶ πιάνουν τὸν Ὑπεράνθρωπο ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ τὸν ὀδηγοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα, χωρὶς αὐτὸς νὰ προβάλλῃ καμμιὰν ἀντίστασι.

Περνοῦν ἀπὸ ἑνα διάδρομο, κατεβαίνουν μιὰ σκάλα καὶ φτάνουν μπροστὰ στὴν πόρτα ἑνὸς ὑπογείου. Τὴν ἀνοίγουν, σπρώχνουν μέσα τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὴν κλείνουν πάλι.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος θρίσκεται τώρα μέσα σ' ἕνα μακρόστενο μεγάλο ὑπὸγειο μὲ ξύ-

Ὁ Κοντοστούπης γίνεταί λιοντάρι!

ΜΕΣΑ στὴ ζούγκλα, ὁ Κεραυνός, ὁ Κοντοστούπης κι' ἡ Ἑλσα θρηνοῦν γιὰ τὴ συμφορὰ πού τοὺς ἔχει θρῆ. Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ ἀγαπημένος τοὺς πατέρας, φίλος καὶ σύζυγος εἶναι τώρα στὰ χέρια ἑνὸς κακούργου, χωρὶς οὔτε ἴχνος ἀπὸ — Θεέ μου!, θρηνεῖ ἡ Ἑλσα. Γιατί νὰ δοκιμάσω αὐτὴ τὴν πίκρα; Γιατί νὰ δῶ τὸν

Ἀνθρωποι καὶ λιοντάρια ρίχτηκαν πάνω στὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ στὸν Κεραυνὸ καὶ μιὰ τρομερὴ μάχη ἄρχισε....

λίνα κρεβάτια δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Πάνω στὰ κρεβάτια εἶναι ξαπλωμένοι γίγαντες μὲ θλακώδη καὶ κτηνώδη πρόσωπα.

Παραπατώντας, ὁ Ὑπεράνθρωπος πηγαίνει καὶ πέφτει πάνω σ' ἕνα ἄδειο κρεβάτι. Κλείνει τὰ μάτια του καὶ θυθίζεται ἀμέσως σ' ἕναν ὕπνo cάν λήθαργο...

ἀγαπημένο μου σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι; Τί θὰ κάνουμε τώρα; Τί θὰ κάνουμε, Θεέ μου;

Ὁ Κοντοστούπης εἶναι ἀπαρηγόρητος.

— Χριστοῦλη μου!, μουρμουρίζει. Γιατί τόκανες αὐτὸ στὸν Ὑπεράνθρωπο, πού ἦταν τόσο καλὸς καὶ τόσο ἀλτρουιστής; Ἀχ, νάμουνα κι' ἐγὼ ἐκεῖ! Θὰ τοὺς... ἔλυωνα ὑτὴν κοσμοσωτήρια δύναμή του, πού τὸν εἶχε κάνει εὐεργέτη τῆς ἀνθρωπότητος!

λους με τις γροθιές μου! Θά τούς τσάκισα! Θά...

— Σώπα, Κοντοστούπη!, τὸν διακόπτει ὁ Κεραυνός. Δὲν εἶναι ὥρα γιὰ καλαμπούρια! Πρέπει τὸ γρηγορώτερο νὰ θροῦμε ἕναν τρόπο νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν πατέρα μου! Δυστυχῶς, δὲν μπορῶ νὰ πάω ἐκεῖ φανερά, γιατί ὁ Δόκτωρ Χ θά μὲ ἀπειλήσῃ μὲ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα μου καὶ θά μὲ ἀναγκάσῃ νὰ παραδοθῶ! "Αν μποροῦσα νὰ μάθω ποῦ ἀκριβῶς, σὲ ποῖο δωμάτιο ἔχει κλείσει τὸν πατέρα μου, θά δροῦσα κεραυνόβολα καὶ θά τὸν ἔσωνα!

Τὰ μάτια τοῦ Κοντοστούπη λάμπουν. Μιά ἔμπνευσι ἔχει ἔρθει σὸ μυαλό του, μία σπουδαία ἔμπνευσι, ποῦ ὅμως ἀπαιτεῖ θάρρος καὶ τόλμη γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ.

Γιὰ μερικές στιγμές ὁ Κοντοστούπης παλεύει μὲ τὸν ἑαυτό του. "Ἡ ἀγάπη ποῦ νοιώθει γιὰ τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ ὁ τρόμος, ποῦ τὸν κυριεύει στὴ σκέψι αὐτοῦ ποῦ σκέπτεται νὰ κάνῃ, παλεύουν μετὰ τὸν ἑαυτό!

Στὸ τέλος νικάει ἡ ἀγάπη τοῦ γιὰ τὸ μεγάλο φίλο του.

— Ὁ Θεὸς βοηθός!, μουρμουρίζει σιγανά!

Καὶ λέει στὸν Κεραυνό:

— Μπορεῖς νὰ μοῦ θρῆς ἕνα λιονταράκι, Κεραυνέ;

— "Ε; κάνει τὸ παιδί μὲ ἐκπληξι. Πῶς; "Ἐνα λιονταράκι; Τρελλάθηκες, Κοντοστούπη;

Ὁ νάνος κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Δὲν ἀποκλείεται νὰ τρελλάθηκα γιὰ ν' ἀποφασίσω νὰ σοῦ ζητήσω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἀπαντᾷ. Πάντως, ἂν θέλῃς νὰ μάθῃς ποῦ εἶναι κλεισμένος ὁ Ὑπεράνθρωπος, θρῆς μου ἕνα λιονταράκι σὸ μπόι μου, πρὶν σκοτεινιάσῃ!

Ὁ Κεραυνὸς κύτταξε τὸν Κοντοστούπη μὲ ἀπορία. "Επειτα ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του καὶ πετάει.

Γιὰ λίγα λεπτά, πετάει πάνω ἀπὸ τὴ ζούγκλα, χωρὶς νὰ συναντήσῃ κανένα λιοντάρι. Ξαφνικά, ἀκούει ἕνα μουγρητὸ καί, χαμηλώνοντας, βλέπει δυὸ μικρὰ λιοντάρια νὰ ὁρμοῦν πάνω σ' ἕνα ἐλάφι, ποῦ πίνει νερὸ σὲ μιὰ πηγὴ!

Μὲ μιὰ βουτιά, ὁ Κεραυνὸς ρίχνεται πάνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ λιονταράκια, τοῦ τσακίζει τὸ κρανίον μὲ μιὰ τρομερὴ γροθιά, τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὴ μέση καὶ πετάει ψηλά.

Γυρίζει σὸ μέρος, ὅπου τὸν περιμένουν ὁ Κοντοστούπης καὶ ἡ μητέρα του, προσγειώνεται καὶ ρίχνει μὲ γδοῦπο τὸ κουφάρι τοῦ θηρίου μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ νάνου!

Ὁ Κοντοστούπης πηδαίει στὸν ἀέρα ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ ἀρχίζει νὰ τρέμῃ σὰν τὸ ψάρι.

— Παναγίτσα μου!, ξεφωνίζει. Χάθηκα! Θά μὲ φάῃ τὸ θηρίο! Μ' ἔφαγε...

— Μὴν κάνῃς ἔτσι, Κοντοστούπη!, τοῦ λέει ὁ Κεραυνός. Εἶναι σκοτωμένο!

— Σκοτωμένο; κάνει ὁ Κοντοστούπης. Σκοτωμένο, ἔ;

Είναι τυχερό που δέν... Ξεπσε σ'τά χέρια μου ζωντανό! Γδάρε το, Κεραυνέ!

— Τί;

— Γδάρε το, είπα! Μή ζητάς εξηγήσεις! "Όταν ξρθη ή ώρα θά καταλάβης πόσο μεγαλοφυής είναι ό τρανός Κοντοστούπης!

Παραξενεμένος ό Κεραυνός γδέρνει τό λιονταράκι καί ρίχνει μπροστά σ'τά πόδια του νάνου τό τομάρι του.

Ό νάνος γουρλώνει τ'ά μάτια του.

— Είσαι θέβαιος πώς δέν είναι ζωντανό, Κεραυνέ; ρωτάει.

— Μή λές ανοησίες, Κοντοστούπη! Πώς είναι δυνατόν νά είναι ζωντανό ένα... τομάρι;

Καθησυχασμένος, ό Κοντοστούπης σηκώνει τό τομάρι καί τό.. φορεϊ!

Χώνει τ'ά χέρια του σ'τά μπροστινά πόδια του τομαριού καί τ'ά πόδια του σ'τά πίσω πόδια. Πέφτει Ξπειτα σ'τά τέσσερα καί θαδίζει άργά.

"Η "Ελσα κι' ό Κεραυνός τόν κυττάζουν κατάπληκτοι. Είναι όμοιοι με πραγματικό λιονταράκι!

— Μού-ου-ου-ου!, κάνει ό Κοντοστούπης. Είμαι λιοντάρι. Στήν πάντα νά περάσω γιά νά μη σ'ας χάψω σάν μαρίδα!

— Τί... τί σκοπεύεις νά κάνης, Κοντοστούπη; τόν ρωτάει τό παιδί.

— "Ακουσε, Κεραυνέ! "Εχει άρχίσει νά νυχτώνη. "Όταν σκοτεινιάση έντελώς, θά με πάρης καί θά π'ας νά με

άφήσης μέσα σ'τόν κήπο του Δόκτορος Χ! "Επειτα, θά γυρίσης έδω καί θά περιμένης...

"Όταν θά δ'ης μι'ά φωτοβολίδα νά σκάζη σ'τόν άέρα, θάρθης κι' έσύ σ'τά ανάκτορα του μαχαραγιά!

— Πήρες, λοιπόν, μαζί σου φωτοβολίδες όπως είχε πη;

— Καί θέβαια! Ξεχνάς ότι οί φωτοβολίδες μου έσωσαν καί μένα καί σένα καί τόν "Υπεράνθρωπο σ'ήν προηγούμενη περιπέτειά μας;

— Καί θά τολήσης νά μείνης μόνος μέσα σ'τόν κήπο του μαχαραγιά μαζί με τ'ά λιοντάρια, που τριγυρίζουν έκεϊ;

— Μπορεί νά πάθω συγκοπή από τό φόβο μου!, όμολογεί ό Κοντοστούπης. Τό ξερω αυτό! Δέν ξεχνώ όμως ότι ό "Υπεράνθρωπος είναι φίλος μου καί θρίσκειται σέ κίνδυνο!

"Η Λιονταρίνα καί τό Λιονταράκι

ΙΓΗ ώρα άργότερα, ό Κεραυνός σηκώνει τόν Κοντοστούπη από τη μέση καί πετάει πρós τ'ά ανάκτορα του μαχαραγιά, μέσα σ'ήν κατασκότεινη νύχτα.

Φτάνει έκει, προσγειώνεται σέ μι'ά μακρυή γωνιά του κήπου, μακριά από τ'ά λιοντάρια, καί αφήνει τό νάνο χάμω.

— Γειά σου, Κοντοστούπη!, λέει. Καλή τύχη!

Καί πετάει πάλι.

— Μού-ου-ου-ου!, κάνει ό

Κοντοστούπης!

Καί μουρμουρίζει μέσα του:

— «Ο Ίησους Χριστός νικά κι' όλα τὰ κακὰ σκορπᾶ! Θὰ πετύχω! Πρέπει νὰ πετύχω! Εἶμαι ἓνα λιοντάρι! Ναί! Εἶμαι ἓνα μικρὸ λιοντάρι, ἓνα γνήσιο λιοντάρι τῆς ζούγκλας! Ἄν κατὰφέρω νὰ τὸ πιστέψω αὐτό, θὰ καταφέρω νὰ πείσω καὶ τὰ... λιοντάρια! Μού-ου-ου-ου! Μού-ου-ου-ου!

Καὶ προχωρεῖ πρὸς τὰ ἀνάκτορα, προσπαθώντας νὰ κουνᾷ τὰ μέλη τοῦ καὶ τὸ σῶμα τοῦ σὰν πραγματικὸ λιοντάρι.

Ξαφνικά, μεγάλοι ἴσκιοι σαλεύουν μέσα στὸ σκοτάδι γύρω του. Εἶναι τὰ λιοντάρια τοῦ μαχαραγιᾶ!

«Παναγίτσα μου!, λέει μέσα του ὁ νάνος. Σῶσε με! Ἄγιοι Πάντες, βοηθήστε με! Λιονταράκια μου, ἀδερφάκια μου, μὴ μοῦ κάνετε κακό! Εἶμαι κι' ἐγὼ λιοντάρι σὰν ἐσᾶς, γνήσιο λιοντάρι! Εἶμαι ἀδερφός σας!»

— Μού-ου-ου-ου!, κάνει ἔνα λιοντάρι πλησιάζοντας τὸ μουσούδι του στὸ κεφάλι τοῦ τομαριοῦ ποῦ φορεῖ ὁ Κοντοστούπης.

— Μού-ου-ου-ου!, κάνει ὁ ὁ νάνος τρέμοντας δλόκληρος. Μού-ου-ου-ου!

— Μού-ου-ου-ου!, κάνουν καὶ τὰλλα λιοντάρια.

Ἐξετάζουν ὅλα μὲ τὰ μουσούδια τους τὸν μεταμφιεσμένον Κοντοστούπη κι' ἔπειτα τοῦ γυρίζουν τὴν πλάτη, χωρίς νὰ υποψιαστοῦν πῶς τὸ

μικρὸ αὐτὸ λιοντάρι εἶναι ἀνθρώπος!

«Ἄ, α, α, α!, κάνει μέσα του μὲ ἀνακούφισι ὁ Κοντοστούπης. Δόξα σοὶ ὁ Θεός! Μεγάλω τ' ὄνομά σου, Κύριε, καὶ θαυμασιὰ τὰ ἔργα σου! Χριστουλάκι μου! Γί θέλει αὐτὸ τὸ λιοντάρι;»

Ἐνα θηλυκὸ λιοντάρι δὲν εἶχε ἀπομακρυνθῇ μαζί με τ' ἄλλα. Ἐχει μείνει μαζί με τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν κῦτ τάζει παράξενα μὲ τὰ μεγάλα κίτρινα μάτια του.

Ἐπειτα, σκύβει καὶ μὲ τὴ γλῶσσα τοῦ ἀρχίζει νά... γλείφῃ τὸ τομάρι ποῦ φορεῖ Κοντοστούπης.

«Ἀσχημα μπλεξίματα ἔχουμε!, σκέπτεται ὁ νάνος με τρόπο. Θυμήθηκε, φαίνεται, τὰ μικρὰ τῆς ἡ λιονταρίνα καὶ θέλει νὰ μὴ χαϊδέψῃ! Πῶς θὰ τῆς ξεφύγω; Ἄ, ναί! Τὰ λιονταράκια, ὅπως καὶ τὰ παιδιὰ τῶν ἀνθρώπων, εἶναι πεισματάρικα καὶ ναζιάρικα! Θὰ κάνω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο».

Μουγγρίζει μὲ θυμό:

— Μού-ου-ου-ου!

Καὶ προχωρεῖ τρέχοντας πρὸς τὰ ἀνάκτορα. Ἡ λιονταρίνα τὸν ἀκολουθεῖ ἐπίμονα, ἀφήνοντας ἓνα βαθὺ γοῦρ γούρισμα, ποῦ θυμίζει γάτα.

«Ὡχου!, λέει μέσα του ὁ Κοντοστούπης. Ἀσχημα μοῦ κόλλησε! Δὲ μοῦ ἀρέσουν καθόλου αὐτὰ τὰ χσῖδια! Δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ καταλάβῃ πῶς εἶμαι ἀνθρώπος καὶ τότε... χλάπ καὶ κάτω! Μιά χαψιά θὰ μὲ κἀνῃ!»

Φτάνει κοντὰ στὴ εἴσοδο

τῶν ἀνακτόρων, ὅπου δυὸ ἀν-
τρες, πού δὲν εἶναι Ἰνδοὶ ἀλ-
λὰ Εὐρωπαῖοι ἢ Ἀμερικανοί,
κουβεντιάξουν στὴν ἀγγλική
γλῶσσα.

Ὁ Κοντοστούπης ξαπλώνει
κοντὰ τους καὶ στήνει τ' αὐ-
τί του, ἐνῶ ἡ λιονταρίνα
πλησιάζει κι' ἀρχίζει πάλι νὰ
τὸν γλείφει.

— Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ τὸ
πιστέψω, λέει ὁ ἕνας, πῶς ὁ
ὑπεράνθρωπος εἶναι στὰ χέ-
ρια μας! Μεγάλος ἄνθρωπος
αὐτὸς ὁ Δόκτωρ Χ! Κατάρ-
θωσε μὲ τὸ φάρμακό του νὰ
ἀφαιρέσει τὴ δύναμι ἀπὸ τὸν
πιὸ δυνατὸ ἄνθρωπο, πού γέν-
νησε ποτὲ ὁ κόσμος!

— Λές νὰ δοκιμάσῃ νὰ τὸν
ἐλευθερώσῃ ὁ Κεραυνός, ὁ
γυιὸς του; ρωτᾷε ὁ ἄλλος.

— Δὲν ἀποκλείεται αὐτό!
Πάντως, μὴν ξεχνᾷς αὐτὸ πού
μᾶς εἶπε ὁ Δόκτωρ Χ: μόλις
ἀντικρύσουμε τὸν Κεραυνό,
θὰ τὸν πυροβολήσουμε στὸ
κεφάλι! "Ὅταν τὸν χτυπήσῃ
μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι πέφτει
ἀναίσθητος! "Ετσι θὰ τὸν
αἰχμαλωτίσουμε κι' αὐτὸν καὶ
τότε τίποτα στὸν κόσμο δὲ θὰ
μπορῇ νὰ σταματήσῃ τὸ Δό-
κτωρ Χ!

— Ξέρεις, λέει ὁ ἄλλος, ἐ-
κείνοι οἱ γίγαντες πού φτιά-
χνει ὁ Δόκτωρ Χ μὲ τρομά-
ζουν καμμιὰ φορά! Γιά σκέ-
ψου νὰ τοὺς ἔρθῃ ξαφνικά νὰ
τὰ θάλουν μαζί μας! Μπο-
ροῦν νὰ μᾶς ξεκάνουν πρὶν
καλοκαταλάβουμε τί συμβαί-
νει! Κομματάκια θὰ μᾶς κά-
νουν!

— Δὲν ὑπάρχει τέτοιος κίν-

δυνος, λέει ὁ πρῶτος. Εἶναι
ἡλίθιοι καὶ ἄβουλοι κι' ὁ Δό-
κτωρ Χ τοὺς ἔχει γυμνάσει
καλὰ!... Ξέρεις, πολὺ στενο-
χωρήθηκα γιὰ ἓνα πράγμα:
ὁ ὑπεράνθρωπος δὲν ἔφερε
μαζί του κι' ἐκεῖνο τὸν κοντό-
σωμο φίλο του πού μᾶς τά-
ραξε μὲ τὶς φώτοβολίδες του
στὴν Ἀμερική! "Αν πέσῃ
καμμιὰ φορά στὰ χέρια μου,
θὰ τὸν πνίξω σὰν κοτόπουλο!

Τὰ δόντια τοῦ νάνου χτυ-
ποῦν ἀπὸ τὸν τρόμο του. Ξε-
χνάει πῶς εἶναι λιονταράκι
καὶ μουρμουρίζει:

— Παναγίτσα μου!

Οἱ δυὸ ἄνθρωποι τοῦ Δό-
κτωρ Χ ἀνασκιρτοῦν.

— Τί εἶπες; ρωτᾷε ὁ ἕνας.

— Ἐγώ; λέει ὁ ἄλλος. Τί-
ποτα. Ἐσὺ εἶπες «Παναγίτσα
μου!»

— Ἐγώ; λέει ὁ πρῶτος.
Τρελλάθηκες; Ἐσὺ εἶπες «Πα-
ναγίτσα μου!» Δὲν εἶμαι κου-
φός!

— Οὔτε ἐγώ εἶμαι κουφός!
Σιγά-σιγά θὰ μοῦ πῆς πῶς
μίλησε αὐτὸ ἐκεῖ τό... λιον-
ταράκι, πού εἶναι ξαπλωμέ-
νο χάμω μαζί μὲ τὴ μητέρα
του!

Καὶ βάζουν κι' οἱ δυὸ τους
τὰ γέλια.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο σοθα-
ρεύονται κι' ὁ ἕνας λέει:

— "Ομορφὸ λιονταράκι, ἔ;
Δὲν ἔχω ξαναδῆ μικρὸ λιον-
ταράκι ἐδῶ μέσα!

Σωπαίνει γιὰ μιὰ στιγμή
κι' ἔπειτα συνεχίζει μὲ φωνὴ
γεμάτη ὑπόψια:

— Τώρα θυμᾶμαι πῶς ὁ
Δόκτωρ Χ μοῦ εἶπε πῶς εἶχε

σκορπίσει στον κήπο τὰ πιὸ μεγάλα καὶ πιὸ ἄγρια λιοντάρια γιὰ νὰ φρουροῦν τὰ ἀνάκτορα! Δὲ φαίνεται νεογέννητο! Καὶ ἡ παρουσία του ἐδῶ μέσα εἶναι κάπως ὑποπτη, ἂν σκεφτῇ κανεὶς πὼς εἶναι ξαπλωμένο κοντὰ στὸ παράθυρο τοῦ ὑπογείου, ὅπου εἶναι κλεισμένος ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ οἱ γίγαντες! Θὰ πάω κοντὰ νὰ τὸ ἐξετάσω καλύτερα!

**Τὸ Λιοντάρι
πού μιλάει!**

ΜΑΡ' ὅλο τὸν τρόπο πού νοιώθει ὁ Κοντοστούτης, δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ ἕνα σκίρτημα χαρᾶς. Ξέρει τώρα πού βρίσκεται ὁ Ὑπεράνθρωπος! Δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἐξαπολύσῃ τὴ φωτοβολίδα κι' ὁ Κεραυνὸς θὰ θρίσκειται ἐκεῖ μέσα σὲ λίγες στιγμές.

Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐκείνους ἀνθρώπους, πού ἔχουν ἀρχίσει νὰ τὸν ὑποψιάζονται!

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πλησιάζει κιόλας πρὸς τὸ μέρος του μὲ ἄργα, διστακτικὰ βήματα.

Ἡ λιονταρίνα, πού γνωρίζει ὅλους τοὺς συντρόφους καὶ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ Δόκτορος Χ, δὲ δείχνει κανένα σημεῖο ἐχθρότητος.

Αὐτὸ δὲν ἀρέσει καθόλου στὸν Κοντοστούτη. Ἄν ἀφήσῃ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο νὰ πλησιάσῃ πολύ, μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὴ φάρσα του!

Παίρνει, λοιπόν, μιὰ θαθεῖα ἀνάσα καὶ κάνει:

— Μού-ου-ου-ου!

— Ἦσυχα, λιονταράκι μου! κάνει ὁ ἄνθρωπος τοῦ Δόκτορος Χ. Δὲ θὰ σὲ πειράξω!

— Μού-ου-ου-ου!, κάνει πὶὸ ἄγρια ὁ νάνος,

Ὁ ἄνθρωπος, φοβισμένος, ὑποχωρεῖ καὶ ξαναγυρίζει κοντὰ στὸ σύντροφό του.

— Εἶναι πολὺ ἄγριο!, λέει. Στὸ κάτω-κάτω τί ὑποπτο μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ σ' ἕνα μικρὸ λιοντάρι;

Στὸ μεταξύ ὁ Κοντοστούτης θρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ τραβήξῃ τὰ χέρια του μέσα ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ τομαριοῦ, νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ φωτοβολίδα καὶ ν' ἀνάψῃ ἕνα σπέρτο, κρύβοντας τὴ φλόγα του μέσα στὴν κόυφια κοιλιά τοῦ τομαριοῦ.

Γέρνει στὸ πλάϊ, στρέφει τὴ φωτοβολίδα πρὸς τὸ ἀνοιγμα τῆς κοιλίας καὶ τῆς θάζει φωτιά.

Ἡ φωτοβολίδα τινάζεται πρὸς τὰ πάνω μέσα στὴ νύχτα μ' ἕνα ἐλαφρὸ σφύριγμα, κάνοντας τοὺς δυὸ ἀνθρώπους νὰ ἀνασκιρτήσουν.

— Τί σφύριγμα ἦταν αὐτό; λέει ὁ ἕνας.

Ὁ Κοντοστούτης χώνει πάλι τὰ χέρια του μέσα στὰ πόδια τοῦ τομαριοῦ καὶ ξαπλώνει δίπλα στὴ λιονταρίνα, περιμένοντας.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἡ φωτοβολίδα σκάζει ψηλά στὸν οὐρανὸ καί, γιὰ ἕνα - δυὸ δευτερόλεπτα, ἡ νύχτα γίνεται μέρα.

— Μιά φωτοβολίδα!, λέει ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Δόκτορος Χ. Αὐτὸ σημαίνει πῶς ἐκεῖνος ὁ νάνος, ὁ φίλος τοῦ Ὑπεράνθρωπου, εἶναι κάπου ἔξω μαζί με τὸν Κεραυνό! Ἐλπίζω νὰ πέση ἐπιτέλους στὰ χέρια μας!

Ἡ λιονταρίνα τρομαγμένη ἀπὸ τὴ λάμψη, σηκώνεται ἐτοιμὴ νὰ τὸ θάλῃ στὰ πόδια. Μὰ δὲ φεύγει. Στέκεται κοντὰ στό... λιονταράκι γιὰ νὰ τὸ προστατεύσῃ καὶ ἀρχίζει πάλι νὰ τὸ γλείφῃ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸ καθησυχάσῃ καὶ νὰ τοῦ πῇ νὰ μὴ φοβᾶται!

Γιὰ κακὴ τύχη ὅμως τοῦ Κοντοστούπη, τὸν γλείφει τώρα κοντὰ στὴν ἀμασχάλη κι' ὁ νάνος... γαργαλιέται!

Προσπαθεῖ νὰ κρατηθῇ γιὰ νὰ μὴ γελάσῃ... Σφίγγει τὰ δόντια του, ξεροκαταπίνει, μὰ τίποτα.

Ἐνα ἀκράτητο γέλιο ἀνεβαίνει στὸ λαιμό του!

Ξαφνικά, ξεσπάει:

— Χά, χά, χά! Μὴ με γαργαλᾷς, καλέ! Χά, χά, χά, χά! Μὴ με γαργαλᾷς, λιονταρίνα μου!... Νὰ σέ πάρῃ ὁ διάβολος! Τί ἤθελες καὶ βρέθηκες μπροστά μου; "Ἄσε με, σοῦ λέω! Θὰ με πιάσῃ ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια καὶ θὰ πάθω συγκοπή! Χά, χά, χά, χά! Χά, χά, χά! Χά, χά, χά, χά!

Ἦι λιονταρίνα, ἀκούγοντας τὸ λιονταράκι νὰ μιλά καὶ νὰ γελά σὰν ἄνθρωπος, τραβιέται πίσω ξαφνιασμένη. Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, μένει ἀκίνητη, προσπαθώντας νὰ ἐξηγή-

σῃ τὸ ἀπίστευτο καὶ καταπληκτικὸ φαινόμενο ἑνὸς μικροῦ λιονταριοῦ, ποῦ μιλάει τὴ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων.

Μὴν μπορῶντας ὅμως νὰ δώσῃ καμμιά ἐξήγησι, νοιώθει νὰ τὴν κυριεύῃ ἕνας παράξενος τρόμος, κάτι παρόμοιο μ' αὐτὸ ποῦ θὰ ἐνοιώθε ἕνας ἄνθρωπος ἂν ἀκούγε τὸ παιδί του νά... γκαρίζῃ σὰν γαῖδαρος ἢ νὰ μουγγρίζῃ σὰν λιοντάρι!

Γυρίζει, λοιπόν, καὶ φεύγει βιαστικά.

Οἱ δύο ἄνθρωποι τοῦ Δόκτορος Χ πέφτουν ἀπὸ ἐκπληξι σὲ ἐκπληξι. "Ἐπειτα ἀπὸ τὴ φωτοβολίδα, ἀκοῦνε τὸ λιονταράκι νὰ μιλά καὶ νὰ γελά!

— Διάβολε!, μουρμουρίζει ὁ ἕνας. Εἴμαι ξύπνιος ἢ ὄνειρεύομαι; Τὸ λιονταράκι μιλάει καὶ γελάει! Τὸ ἀκοῦς κι' ἐσύ αὐτό;

— Ν...ναί!, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος ἔντρομος. Λές νᾶναι καμένα... στοιχειό;

— Σαχλαμάρες!, λέει ὁ πρῶτος. Δὲν ὑπάρχουν στοιχεῖα! Κάτι ἄλλο συμβαίνει! Καὶ ὑποψιάζομαι τί! "Ἐλα μαζί μου!

Τραβάει τὸ πιστόλι του καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κοντοστούπη.

«Χάθηκα!, μουρμουρίζει ὁ νάνος. Θὰ με σκοτώσουν σὰν σκυλί!... Παναγίτσα μου! Τί συμφορὰ εἶναι αὐτὴ ποῦπαθα; Τί ἤθελα ἐγὼ νὰ μπλέξω ἔτσι; Ποιὸς μ' ἔβαλε νὰ κάνω τό... λιοντάρι; Τὸ ξεροκέφαλό μου!... "ὦχ, ἢ

καρδούλα μου! Πάει νά σπά-
ση ή καρδούλα μου!...»
— Παραδόσου!, φωνάζει ο
φρουρός.

«Χριστουλάκι μου!, λέει
μέσα του ο Κοντοστούπης.
Βάλε τὸ χεράκι σου πρὶν λι-
ποθυμήσω ἀπὸ τὸ φόβο!»

Καί, μὲ μιὰν ἀπότομη κίνη-
σι, στήνεται στὰ τέσσερα καὶ
γυρίζει πρὸς τοὺς δυὸ ἀνθρώ-
πους.

— Μού-ου-ου-ου!, κάνει σα-
λεύοντας ἄγρια τὸ κεφάλι
του. Μού-ου-ου-ου!

Οἱ ἄνθρωποι τραβοῦνται
πίσω παραγμένοι.

— Παράξενο πρᾶγμα!, λέ-
ει ὁ ἕνας. Φαίνεται ἀληθινὸ
λιοντάρι! Πῶς, λοιπόν, μιλοῦ-
σε πρὶν ἀπὸ λίγο;

— Παραδόσου! λέει πάλι ὁ
ἄλλος στὸν Κοντοστούπη.
Παραδόσου, ἀλλοιῶς θὰ πυ-
ροβολήσω!

**Τὸ παιδί
καὶ οἱ Γίγαντες**

ΤΗΝ ἴδια στιγμή,
ὁ νάνος βλέπει ψηλὰ στὸν ἑν-
αστρο οὐρανὸ, μιὰ σιλουέττα
νὰ γλυστράη, γοργά. Κατα-
λαθαίνει. Εἶναι ὁ Κεραυνὸς
ποὺ ἔρχεται!

Αὐτὸ τὸν κάνει νὰ ἀνακτή-
σῃ τὸ κουράγιο του. Τώρα
ποὺ ὁ Κεραυνὸς εἶναι κοντά,
ὁ Κοντοστούπης δὲ φοβάται
κανένα!

— Νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος
καὶ σένα καὶ τὸ φίλο σου καὶ
τὸ Δόκτορα Χ!, λέει ἄγρια.
Μού-ου-ου-ου! Εἶμαι λιοντά-

ρι! Εἶμαι ἕνα σοφὸ λιοντάρι,
ποὺ ἔχει μάθει τὴ γλῶσσα
τῶν ἀνθρώπων! Εἶμαι ἕνα ἄ-
γριο λιοντάρι ποὺ ξεσκίζει
τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸ πει-
ράζουν! Μού-ου-ου-ου!

— Μοῦ καὶ ξεμού!, ἀπαν-
τάει ὁ φρουρὸς μὲ θυμὸ. Εἴ-
σαι ἄνθρωπος χωμένος μέσα
σ' ἕνα τομάρι λιονταριοῦ!
Παραδόσου ἀμέσως, γιατίι θὰ
σοῦ φυτέψω μιὰ σφαῖρα στὸ
κορμί καὶ θὰ σὲ κάνω μακα-
ρίτη!

Καὶ σηκώνει τὸ πιστόλι
του.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως, κά-
τι σκληρὸ τὸν χτυπάει μὲ ἄ-
φάνταστη δύναμι στὸ κεφάλι.
Ὁ κόσμος σκοτεινιάζει γύ-
ρω του. Χάνει τίς αἰσθήσεις
του, παρατάει τὸ πιστόλι του
καὶ σωριάζεται χάμω.

Ὁ σύντροφός του ἀνείγει
τὸ στόμα του γιὰ νὰ φωνάξῃ,
μὰ δὲν προλαβαίνει.

Ὁ Κεραυνὸς ρίχνεται πά-
νω του σὰν πραγματικὸς κε-
ραυνός! Μιὰ γροθιά στὸ σα-
γόνι καὶ ὁ ἄνθρωπος τινάζε-
ται δέκα μέτρα μακριά. πέ-
φτει καί... ταξιδεύει στὸν κό-
σμο τῶν ὀνείρων!

Ὁ Κοντοστούπης, γεμᾶ-
τος χαρὰ καὶ ἀνακούφιοι, πε-
τάγεται ἔξω ἀπὸ τὸ τομάρι
τοῦ λιονταριοῦ καὶ λέει στὸ
μικρὸ φίλο του:

— Ἦρθες στὴν ὥρα, Κε-
ραυνέ! Ἐτοιμαζόμουν νὰ
τοὺς... καταπιῶ! Ὅχι πῶς
θὰ μὲ λυποῦσε νὰ τὸ κάνω
αὐτό, ἀλλὰ θὰ... βαρυστομά-
χιαζα ἂν ἔτρωγα δυὸ ὀλόκλη-
ρους ἀνθρώπους!

«Ο Υπεράνθρωπος σήκωσε τὸ γίαια γάνι γιὰ ν' ἀποκεφαλίσῃ τὸ γυιό του!

— «Ἄσε τὰ καλαμπούρια, Κοντοστούπη!, τοῦ λέει αὐστὴρ ὁ Κεραυνός. Πρέπει νὰ τελειώσουμε πρὶν μᾶς πάρουν εἰδησι! Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας μου;

— Ἐκεῖ μέσα, ἀπαντᾷ ὁ γάνος δείχνοντας ἓνα χαμηλὸ παράθυρο μὲ χοντρά ἀτσάλινα κάγκελα. Τὸν ἔχουν κλείσει ἐκεῖ μέσα μαζί μὲ τοὺς γίγαντες τοῦ Δόκτορος Χ!

Ὁ Κεραυνὸς ἠλησιάζει γοργὰ στὸ παράθυρο, ἀρπάζει τὰ κάγκελα καὶ τὰ τραβάει μὲ

δύναμι.

Τὰ κάγκελα ἑτρανάζονται μὰ δὲν ὑποχωροῦν ἀμέσως!

Ὁ Κεραυνὸς σφίγγει τὰ δόντια του καὶ ξανατραβάει μὲ λύσσα. Τὰ κάγκελα ἀντιστέκονται πάλι!

— Θέλεις νὰ σέ... βοηθήσω, ρωτᾷ ὁ Κοντοστούπης.

Ὁ Κεραυνὸς ἀκουμπᾷ τὸ ἓνα πόδι στὸν στοῖχο, πιάνει πρὸ γερὰ τὰ κάγκελα καὶ τραβάει πάλι μὲ μανία.

Τὰ κάγκελα ξεκολλοῦν ἀπὸ τὴ θέσι τους καὶ ὁ Κεραυνός

νός χάνει την ισορροπία του και κυλιέται χάμω.

— Είδες τί έπαθες; λέει ο Κοντοστούπης. Γιατί δέν άφηνες... έμένα; Θά τά ξεθαζα με τό μικρό.... δαχτυλάκι μου!

Χωρίς νά δώση σημασία στα καλαμπούρια του νάνου, ό γυιός του 'Υπεράνθρωπου σηκώνεται, σκύθει και χώνεται μέσα στο ύπόγειο από τό παράθυρο.

Μ' ένα ελαφρό πήδημα, προσγειώνεται στο πάτωμα του ύπογειού και κυττάζει γύρω.

Πάνω σέ άμέτρητα κρεββάτια, άραδιασμένα δεξιά κι' αριστερά, είναι ξαπλωμένοι γίγαντες με θλακώδη και κτηνώδη πρόσωπα. "Άλλοι κοιμούνται κι' άλλοι έχουν τά μάτια τους άνοιχτά.

Στό θάθος του ύπογειού, πάνω σ' ένα άλλο κρεββάτι: ό πατέρας του, ό μεγάλος 'Υπεράνθρωπος, κοιμάται θαθεία.

'Η καρδιά του Κεραυνού σφίγγεται. Τό πρόσωπο του μεγαλύτερου ήρώος όλων των έποχών είναι άγνώριστο. Τά χαρακτηριστικά του είναι τόσο πλαδαρά και τόσο χλωμά, ώστε θά μπορούσε κανείς νά τόν περάση για νεκρό!

Τό παιδί προχωρεί προς τόν πατέρα του, μά την ίδια στιγμή ή πόρτα του ύπογειού άνοίγει με πάταγο και ό... Δόκτωρ Χ φαίνεται στο άνοιγμά της.

— Χά, χά, χά!, κάνει ό σατανικός έγκληματίας. 'Ο Κε-

ραυνός! 'Εμπρός, γίγαντές μου! Τσακίστε τον! Λυώστε τον! 'Εκμηδενίστε τον!

Σάν ρομπότ, πού ύπακούουν σέ ήλεκτρικά κουμπιά, οι γίγαντες πηδούν έναντίον του Κεραυνού με τά τεράστια μυώδη μπράτσα τους άπλωμένα.

'Ο Κεραυνός δέν προλαβαίνει νά αντιδράση και θρίσκειται θαμμένος κάτω από τά μεγάλα κορμιά των γιγάντων!

Γιά μερικές στιγμές, τό παιδί παλεύει άπεγνωσμένα για νά άπαλλαγή από τόν όγκο των γιγάντων, πού προσπαθούν νά τόν συνθλίψουν!

Χοντρά μπράτσα τόν χτυπούν, φοβερά πόδια τόν κλωθοούν και κορμιά τόν συμπιέζουν!

'Η άνάσα του Κεραυνού γίνεται δύσκολη! 'Ιδρώτας κυλάει από τό μέτωπό του και μπαίνει στα μάτια του κάνοντάς τα νά τσούζουν. Τά πνευμόνια του πονούν και τό σώμα του μουδιάζει στα σημεία όπου δέχεται τά χτυπήματα!

Πάνω από τό πανδαιμόνιο πού έπικρατεί ύψώνεται ή φωνή του Δόκτορος Χ:

— Τσακίστε τον! Λυώστε τον! 'Απάνω του, λεβέντες μου! 'Υπεράνθρωπε! Ξύπνα νά δής τό γυιό σου! Ξύπνα νά δής τόν Κεραυνό νά γίνει-ται λυώμα κάτω από τά χτυπήματα των γιγάντων μου!

'Ο Κεραυνός καταβάλλει μιάν υπέρτατη άπεγνωσμένη

προσπάθεια. Ἀρπάζει ἕνα χοντρό πόδι, τὸ τραβάει μ' ὀλὴ του τὴ δύναμι κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς γίγαντες χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει παρασύροντας δυὸ ἄλλους!

Ἡ εὐκαιρία εἶναι μοναδική γιὰ τὸ ἱπτάμενο παιδί. Λυγίζει τὰ γόνατά του, τὰ τεντώνει πάλι καὶ ξεγλυστράει πετώντας μέσ' ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα, ποὺ ἔχει σχηματισθῇ μὲ τὸ πέσιμο τῶν τριῶν γιγάντων!

Πετάει γιὰ λίγο πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν γιγάντων, κοντὰ στὸ ταβάνι, παίρνοντας θαυσιεὲς ἀνάσες γιὰ νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ ξεκουρασθῇ.

Οἱ γίγαντες κάτω οὐρλιάζουν ἀπὸ λύσσα ἐνῶ ὁ Δόκτωρ Χ, ποὺ στέκεται δίπλα στὸ κρεβάτι τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ξεφωνίζει ὑστερικά:

— Πιάστε τον! Τσακίστε τον! Ἄν σὰς ξεφύγῃ, θὰ σὰς μαστιγώσω ὅλους!

Ξαφνικά, χώνει τὸ χέρι του στὴν τσέπη του καὶ τραβάει ἕνα πιστόλι.

Τὸ στρέφει πρὸς τὸν Κεραυνὸ καὶ τὸν σημαδεύει στὸ κεφάλι, ποὺ ἔχει πῶς ἔχει λιγώτερη ἀντοχὴ ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα του.

Τραβάει τὴ σκανδάλη, μὰ τὴν ἴδια στιγμή τὸ κορμὶ τοῦ Κεραυνοῦ συσπᾶται ἀπότομα καὶ στρίβει δεξιὰ. Ἡ σφαῖρα δὲν συναντᾷ τὸ στόχο τῆς καὶ πηγαίνει καὶ καρφώνεται στὸν τοῖχο!

Βλαστημῶντας ἄγρια, ὁ Δόκτωρ Χ σημαδεύει πάλι καὶ πυροβολεῖ. Μὰ ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι πιὸ

γρήγορος καὶ ἡ σφαῖρα ἀστοχεῖ πάλι!

Ὁ Δόκτωρ πυροβολεῖ πάλι καὶ πάλι, χωρὶς κανένα ἀποτελεσμα, ὥσπου τὸ πιστόλι τοῦ ἀδειάζει. Τότε, τρελλὸς ἀπὸ φόβο μήπως ὁ Κεραυνὸς τὴν ἀρπάζῃ καὶ τὸν ξεκάνῃ, καλεῖ κοντὰ του μερικοὺς γίγαντες καὶ τοὺς τοποθετεῖ γύρω σ' αὐτὸν καὶ στὸ κρεβάτι τοῦ Ὑπεράνθρωπου.

Ὁ Κεραυνὸς, ἐλεύθερος πιά ἀπὸ κάθε ἀπειλὴ, χυμᾷ πάνω στοὺς γίγαντες ποὺ γεμίζουν τὸ μακρόστενο ὑπόγειο.

Χαμηλώνει, δίνει μερικές τρομερὲς γροθιὲς καὶ κλωτσιές στὰ κεφάλια τους, ρίχνοντάς τους χάμω ἄλλους νεκροὺς κι' ἄλλους θαρεῖα τραυματισμένους!

Ἐπειτα πετάει πάλι γιὰ νὰ ξαναβουτήξῃ πάλι καὶ νὰ σκορπίσῃ τὸ θάνατο καὶ τὸν πανικό!

Τὸ παιδικὸ σῶμα του, μὲ τὰ μυῶδη μέλη του καὶ τὸ κιτρινοκόκκινο παράξενο κοστοῦμι του, συστρέφεται στὸν ἄερα μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα, σὰν νὰ εἶναι πραγματικὸς κεραυνός, κατεβαίνει, κεραυνοβολεῖ τοὺς ἀντιπάλους του, ξανανεβαίνει καὶ κατεβαίνει πάλι μὲ νέα ὀρμή!

Μέσα σὲ λίγα λεπτά καὶ πρὶν κανὼν τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τοῦ Δόκτορος Χ ἀντιληφθῇ τί συνέβαινε στὸ ὑπόγειο, ὁ Κεραυνὸς ἔχει θέσει ἐκτὸς μάχης ὅλους σχεδὸν τοὺς γίγαντες!

Δὲ μένουν παρὰ οἱ λίγοι γί-

γαντες που είναι συγκεντρωμένοι γύρω από τον Δόκτορα Χ και τον Υπεράνθρωπο.

Ο Κεραυνός έτοιμάζεται να όρμήσει έναντίον τους, όταν ή φωνή του Δόκτορος Χ τόν σταματάει:

— Στάσου, Κεραυνέ! "Αν δέν παραδοθής άμέσως, ό πατέρας σου θά πεθάνη!

‘Η ‘Ανάστασις
του ‘Υπεράνθρωπου

ΜΕ τά μάτια γεματα φρίκη, ό Κεραυνός βλέπει τό σατανικό ψευτομαχαργιά νά άκουμπή στό λαιμό του πατέρα του ένα μεγάλο μυτερό μαχαίρι!

— ‘Ο ‘Υπεράνθρωπος θά πεθάνη σφαγμένος σάν κοτόπουλο, λέει ό Δόκτωρ Χ, άν δέν παραδοθής άμέσως, Κεραυνέ!

— Τό μαχαίρι σου δέν μπορεί νά τρυπήση τό κορμί του ‘Υπεράνθρωπου!, άπαντάει τó παιδί.

— Μπορεί και παραμπορεί, μικρέ μου Κεραυνέ! ‘Ο ‘Υπεράνθρωπος δέν είναι πιά ό ‘Υπεράνθρωπος! "Εχει χάσει τή δύναμή του και τήν άντοχή του κι' έχει γίνει πιό αδύναμος και πιό άπροσάτευτος άκόμα κι' από μιά γυναικού-

λα! Παραδόσου, Κεραυνέ!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος έχει άνοιξει τώρα τά μάτια του και κυττάζει μέ θλέμμα θολό και άπλανές, σάν νά μήν καταλαβαίνει τί γίνεται γύρω του.

— "Ετσι δέν είναι, ‘Υπεράνθρωπε; τόν ρωτάει ό Δόκτωρ Χ. Σέ διατάζω νά πής στό γυιό σου νά παραδοθής!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος τόν κυττάζει χωρίς νά καταλαβαίνει.

— "Ε; λέει.

— Πές στό γυιό σου νά παραδοθής!

— Στό... γυιό μου;

Κυττάζει ψηλά και βλέπει για πρώτη φορά τόν Κεραυνό. Τά μάτια του χάνουν τή θολάδα τους και κάτι άστραφτερό σαλεύει γοργά μέσα τους.

— Νά πω στόν Κεραυνό νά παραδοθής; ρωτάει.

— Ναί! 'Αλλοιώς θά πεθάνης χτυπημένος από τó μαχαίρι μου!

— Είσαι βέβαιος ότι τó μαχαίρι σου μπορεί νά τρυπήση τó σωμα μου; λέει ό ‘Υπεράνθρωπος παίρνοντας μιά βεβαιά άνάσα!

— Βεβαιότατος!, άπαντάει ό Δόκτωρ Χ μέ μιάν έκφρασι άνησυχίας στό πρόσωπο. Και νά ή απόδειξη!...

Μέ μιάν απότομη κίνησι σπρώνει μέ δύναμι τó μαχαίρι του προς τó λαιμό του ‘Υπεράνθρωπου. Και τότε αφήνει μιά κραυγή φρίκης και τρόμου.

"Όσο κι' άν σπρώχνη μ' όλη του τή δύναμι, τó μαχαίρι δέν τρυπάει τó δέρμα του ‘Υ-

περάνθρωπου!

Νοιώθει νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἔ-
να χέρι ἀπὸ τῆ μέση κι' ἕνα
ἄλλο ἀπὸ τὸ σθέρκο καὶ νὰ
τὸν σηκώνουν ψηλά.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος στέκεται
ἄωρα ὀρθίος μὲ τὸν ἀρχιεγ-
κληματία στὰ χέρια του, χα-
μογελῶντας ἄγρια καὶ ἐκδι-
κητικά.

— Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι
καὶ πάλι Ὑπεράνθρωπος!, λέ-
ει μὲ χαρά. Ἡ ἐπίδρασι τοῦ
διαβολικοῦ φαρμάκου σου
δὲν κράτησε σὲ μένα περισσό-
τερο ἀπὸ μερικές ὥρες!... Ὁ-
ταν εἶδα τὸ γυιό μου καὶ σὲ
ἄκουσα νὰ τὸν φοθερίζεις, συ-
νῆλθα ἐντελῶς!... Καὶ τώρα
Δόκτωρ Χ, κάνε τὴν τελευ-
ταία σου προσευχή, ἂν πι-
στεύεις σὲ Θεό! ἤρθε ἡ ὥ-
ρα νὰ πληρώσης γιὰ τὰ φρι-
χτὰ ἐγκλήματά του! Τὰ καη-
μένα τὰ παιδιά, ποὺ σκότω-
σες ἢ ποὺ μετέβαλες σὲ ἀπαί-
σιους, ἡλίθιους καὶ κτηνώ-
δεις γίγαντες, ζητοῦν ἐκδι-
κησι καὶ τιμωρία!

Καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος ση-
κώνει τὸν Δοκτόρα Χ ψηλά
καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει μὲ τρο-
μακτικὴ φόρα πάνω στὸν τοί-
χο, λέγοντας:

— Γύρισε πίσω στὴν Κόλα-
ση ἀπ' ὅπου θγῆκες!

Τὸ κορμὶ τοῦ Δοκτόρος Χ
χτύπησε πάνω στὸν τοίχο μὲ
ἀηδισατικὸ γδοῦπο, κύλησε
χάμω κι' ἔμεινε ἀσάλευτο μὲ
τὸ κρανίον τσακισμένο!

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ὁ
Ὑπεράνθρωπος πετάει πρὸς
τὸ παράθυρο, φωνάζοντας
στὸν Κεραυνό:

— Ἀκολούθησέ με, Ντάνυ!

Οἱ δυὸ ἱπτάμενοι ἄνθρωποι
περνοῦν μέσα ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ
παράθυρο καὶ θγαίνουν ἔξω,
μέσα στὴν κατασκότεινη νύ-
χτα.

Ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος στὴ
θέσι τους, δὲ θὰ ἔβλεπε οὔτε
τὴ μύτη του, θγαίνοντας στὴ
νύχτα ἔπειτα ἀπὸ τὰ φῶτα
τοῦ ὑπογείου.

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ
γυιὸς τοῦ Κεραυνὸς δὲν ἔχουν
μάτια κοινῶν ἀνθρώπων. Τὰ
μάτια τους εἶναι ὑπερφυσικά
προικισμένα ἀπὸ τὴ φύσι καὶ
βλέπουν καθαρά ἀκόμα καὶ
μέσα στὸ πιὸ πυκνὸ σκοτάδι,
ὅπως καὶ στὸ φῶς τῆς ἡμέ-
ρας!

— Δὲ βλέπω πουθενὰ τὸν
Κοντοστούπη!, λέει ὁ Κεραυ-
νὸς κυττάζοντας γύρω. Ξέ-
ρεις, πατέρα, ὁ Κοντοστούπης
ἔδειξε μεγάλον ἥρωισμό καὶ
αὐτοθυσίαν! Δέχτηκε νὰ με-
ταμφιεσθῇ σὲ λιοντάρι γιὰ νὰ
φτάσῃ ὡς τὰ ἀνάκτορα τοῦ
Δοκτόρος Χ καὶ νὰ πληροφο-
ρηθῇ ποῦ σὲ εἶχαν κλεισμένο!
Ποῦ εἶναι ὁ μῶς;

* * *

Στὸ μεταξύ, ὁ Κοντοστού-
πης, ὅταν ὁ Κεραυνὸς χῶθηκε
στὸ ὑπόγειο γιὰ νὰ σώσῃ τὸν
πατέρα του, ἔμεινε μόνος μέ-
σα στὸ νυχτωμένο κῆπο, κον-
τὰ στὸ παράθυρο μὲ τὰ σπα-
σμένα κάγκελα.

Ἡ καρδιά του σπαρταράει
ἀπὸ τὸ φόβο σὰν τρομαγμέ-
νο πουλάκι.

Μέσα στὸ ὑπόγειο, ἀκού-
γεται ὁ θόρυβος τῆς πάλης

τοῦ Κεραυνοῦ μὲ τοὺς γίγαντες, μιᾶς ἀδυσώπης καὶ τρομερῆς πάλης ζωῆς καὶ θανάτου!

Πίσω του, μέσα στὸν κήπο, ἀκούγονται ὑπόκωφα γρυλλίσματα! Εἶναι τὰ λιοντάρια πού, ἀναστατωμένα ἀπὸ τὴ φασαρία, ἀρχίζουν νὰ θυμώνουν!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὴν πόρτα τῶν ἀνακτόρων θγαίνει ἓνα πλῆθος ὀπλισμένων ὑπηρετῶν καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κοντοστούπη.

«Χάθηκα!, σκέπτεται ὁ νάνος. Θὰ μὲ κομματιάσουν! "Ὅσο... ἀνδρείος καὶ τρομερός κι' ἂν εἶμαι, δὲν μπορῶ, θέβαια, νὰ τὰ θάλω μὲ τὸ σους! Κάτι πρέπει νὰ κάνω! Βοήθησέ με, Χριστουλάκη μου! Μὴν ἀφήσης αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολάτρες νὰ σκοτώσουν ἓνα χριστιανό! "Ὤχ!...»

"Ἐνα σπαθί, ριγμένο ἀπὸ ἓναν ὑπηρέτη, ταξιδεύει στὸν ἀέρα σφυρίζοντας καὶ πηγαίνει καὶ καρφώνεται στὸν τοῖχο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ νάνου!

«"Ὤχ!, ξαναλέει ὁ Κοντοστούπης. Μ' ἔφαγαν τὰ σκυλιά! Μὲ σφάξανε! Ποῦ καρφώθηκε τὸ σπαθί;»

Καὶ μὲ δάχτυλα πού τρέμουν πασπατεύει τὸ κορμί του. Ξαφνικά τὰ χέρια του συναντοῦν κάτι μακρουλά καὶ στρογγυλά πράγματα μέσα στὶς τσέπες του καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ ἐλπίδα.

«Οἱ φωτοβολίδες!, σκέπτεται. Εἶχα ξεχάσει τὶς φωτο-

βολίδες! Αὐτὲς θὰ μὲ σώσουν!»

Βγάζει μιὰ φωτοβολίδα καὶ τὴν ἀνάβει στρέφοντας τὴν πρὸς τοὺς ὑπηρέτες. Ἡ φωτοβολίδα σκίζει τὸν ἀέρα μ' ἓνα ἐλαφρὸ σφύριγμα, χτυπάει ἓναν ἰθαγενῆ στὸ στήθος καὶ σκάζει, κάνοντας τὴ νύχτα νὰ λάμψη σὰν ἡμέρα!

Μὲ κραυγὲς τρόμου, οἱ ὑπηρέτες τὸ βάζουν στὰ πόδια καὶ χάνονται μέσα στὰ ἀνάκτορα.

Ὁ Κοντοστούπης χοροπηδαίει ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

— Σᾶς ἄρесе; φωνάζει θριαμβευτικά. Θέλατε νὰ τὰ θάλετε μὲ τὸν Κοντοστούπη, τὸν τρομερώτερο κυνηγὸ τοῦ κόσμου, ἔ; Χά, χά, χά! Γιὰ ἑλᾶτε πιὸ κοντὰ ἂν σᾶς βαστάει! Ἐλᾶτε, ντέ!

Μὰ ἡ νίκη τοῦ Κοντοστούπη ἔχει καὶ τὴν κακὴ ὀψις.

Τὰ λιοντάρια, ἐξωργισμένα καὶ νευριασμένα ἀπὸ τὴ λάμψη, πλησιάζουν τώρα πρὸς τὸ μέρος του μὲ ἄγριες διαθέσεις.

— Μού-ου-ου-ου! κάνουν ἀπειλητικά! Μού-ου-ου-ου!

— Παναγίτσα μου!, κλαφουρίζει ὁ νάνος. Τώρα εἶναι πού χάθηκα γιὰ καλὰ!

Βγάζει δυὸ ἀκόμα φωτοβολίδες, πού εἶχε στὶς τσέπες του, καὶ τὶς ἀνάβει. Ἀπὸ τὸ σάστιμά του ὅμως τὶς στρέφει πρὸς τὰ πάνω κι' οἱ φωτοβολίδες ὑψώνονται μέσα στὸν οὐρανὸ, ὅπου σκάζουν καὶ σθῆνουν πάλι!

Τρελλός από φόβο τώρα, ο νάνος τὸ θάζει στὰ πόδια. Τρέχει μέσα στὸν κήπο μὲ τὰ λιοντάρια ξοπίσω του καὶ σκαρφαλώνει πάνω σ' ἓνα δέντρο.

Τὰ λιοντάρια μαζεύονται στὴ ρίζα τοῦ δέντρου σαλεύοντας μὲ θυμὸ τίς μεγάλες οὐρές τους.

— Μὴ λιονταράκια μου!, λέει ὁ Κοντοστούπης. Γιατί θέλετε νὰ μοῦ κάνετε κακό; Δὲν εἶμαι τό... ἀδερφάκι σας; Δὲν εἶμαι τὸ χαριτωμένο λιονταράκι, ποῦ ἦταν ἀνάμεσά σας ἐδῶ καὶ λίγες στιγμές; Ἐγὼ εἶμαι! Τὸ λιονταράκι! Δὲν μὲ πιστεύετε; Ἀκούστε: Μού-ου-ου-ου!

Ἀκούγοντας τὸ μουγγρητό τοῦ Κοντοστούπης, τὰ λιοντάρια ἀπαντοῦν μ' ἓνα ὁμαδικό «μού-ου-ου-ου-ου!» καὶ μερικά ἀπ' αὐτὰ ἀρχίζουν νὰ πηδοῦν πρὸς τὰ πάνω γιὰ νὰ φτάσουν ὡς τὸν Κοντοστούπη.

Περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλα λιοντάρια πηδάει ἡ λιονταρίνα πού, λίγη ὥρα πρὶν, ἔγλειφε τὸ νάνο μὲ μητρικὴ στοργή!

— Μὴ, λιονταρίνα μου!, τῆς λέει αὐτὸς μὲ ἀπόγνωσι. Μὴ, καλὴ μου! Μὴ, χρυσὴ μου!

Δὲ μὲ ἀναγνωρίζεις; Εἶμαι ἐγώ! Τὸ λιονταράκι σου! Θυμᾶσαι τί ὠραία ποῦ μ' ἔγλειφες; Μὴν εἶσαι τόσο κακὴ! Μὴ καὶ μὲ πιάση ἡ καρδιά μου!

Μὰ ἡ λιονταρίνα δὲ δίνει σημασία, φυσικά, στὰ λόγια τοῦ Κοντοστούπης. Μ' ἓνα τεράστιο πήδημα, θρίσκειται πάνω στὸ κλαδί, ὅπου εἶναι καθισμένος ὁ νάνος, καὶ ἀνοίγει τὰ τρομερὰ σαγόνια της γιὰ νὰ τὸν κατασπαράξη!

Τὴν ἴδια ὁμοῦ στιγμῇ, ὁ Κοντοστούπης νοιώθει νὰ τὸν ἀρπάξη ἓνα δυνατὸ χέρι καὶ νὰ τὸν σηκώνη ψηλά, πρὸς τὸν οὐρανό. Μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα ἀπὸ τὸ φόβο του, γυρίζει καὶ βλέπει τὸν... Ὑπεράνθρωπο!

— Ὑπεράνθρωπε!, φωνάζει. Δὲ φαντάζεσαι πόσο χάρηκα ποῦ ἔγινες καλὰ!... Καί, ἔρεϊς, πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω!

— Γιατί, Κοντοστούπη;

— Ποῦ μὲ ἔβγαλες ἀπὸ μιὰ πολὺ δύσκολη θέσι! Εἶχαν μᾶζε τὰ λιοντάρια γιὰ νὰ μὲ ἀνακηρύξουν... ἀρχηγό τους καὶ θέλανε, σῶναι καὶ καλὰ, νὰ τοὺς θγάλω... λόγο!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάου Ἀστρίτη

Ἀποκλειστικότης «Ὑπεράνθρωπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλεῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Ὑπεράνθρωπου», Λέκκα 23.

Ἀγαπητοί μου Ἀναγνώστες,

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κοντοστούπης είχαν τὴν καλωσύνη νά μευ παραχωρήσουν τὴ στήλη αὐτὴ γιὰ νά σᾶς ἀναγγείλω ἐγὼ τὸ 11ο τεῦχος, τὴν 11η περιπέτεια, ποῦ θά εἶναι ἡ καλύτερη καὶ συναρπαστικώτερη ἀπὸ ὅλες! Ὁ τίτλος τῆς εἶναι

ΟΙ ΑΕΤΟΙ ΕΦΟΡΜΟΥΝ!

Ἀλλόκοτα ὄντα κατεβαίνουν στὴ Γῆ ἀπὸ ἄλλους κόσμους, ὥπλισμένα μὲ παράξενα ὅπλα, καὶ οἱ ἄνθρωποι διατρέχουν πάλι κίνδυνο καταστροφῆς καὶ ἐξοντώσεως!

Ἐπεμβαίνει ὅμως ὁ Ὑπεράνθρωπος, μαζί μὲ μένα καὶ τὸν Κοντοστούπη, καὶ στοὺς αἰθέρες διεξάγονται τρομακτικὲς μάχες μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Γῆς!

Δικός σας
Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ κινδυνεύει!	5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.
2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.	6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.
3) Τὸ κυνῆγι τῶν Ἰπτάμενων Δίσκων.	7) Σύγκρουσις Γιγάντων.
4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.	8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατῶν.
	9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου.
	10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ»: Ἑβδομαδιαία Βιβλία Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν
Τυπογραφία: Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 58 (Πλατεία Κλαυθμώνος)

ΑΡΙΘΜΟΣ 10 -- ΓΙΝΗ ΔΡΑΧΜΑΙ 2.000

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ: Ἑτησίᾳ δραχ. 110.000 — Ἑξάμηνος δραχ. 55.000
Συνδρομαὶ Ἑξωτερικοῦ: Ἑτησίᾳ δολλάρια 7 — Ἑξάμηνος δολλάρια 4
Ἑμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, Σφιγγὸς 38, Ἀθῆναι.

Ἑκδόσις — Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγὸς 38

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησείως 323

